

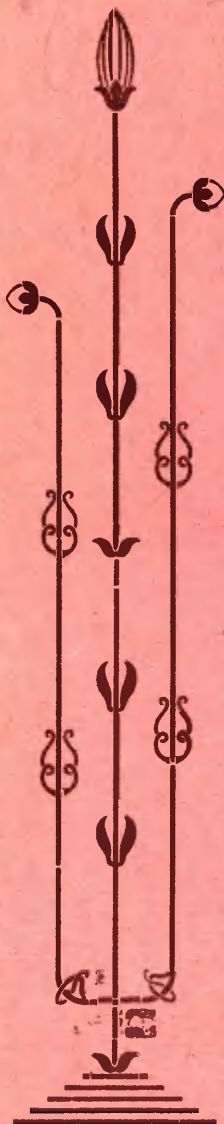
Num. 368.2.
r-6139
Harrius
Dsihwes
 zeļmalâ.

105766
Sadsihwes fehlojumi
no
Kaupiņu Edwarda.

Jelgamâ, 1904.

Drukajis A. Gemûts, Katoļu eelâ Nr. 32,

Ent. A-17842

Alhmes zelmalâ.

Ann.
368^a.

Sadsihmes fehlojumi

no

Kaupinu Edvarda.

Rigâ, 1904.

W. Schneidera apgaldibâ, Kalnzieemeelâ 84.

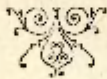
Дозволено цензурою. Рига, 16-го марта 1904 г.

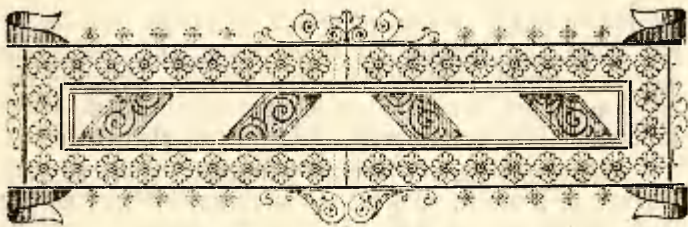
Tartu Ülikooli Raamatukogu

1205433297

Agrâ jannibâ.

Stize.

„**H**ol—là! . . . Hol—l—là! . . .“

Strauji jono diwi spehzigi, stalti melni. Balti wišofchais sneegs tšchirfst sem smago kamanu fleezem. Rit-mifki klauds ugunigi dedfigo sirgu flaidee foli pa fašalufcho semi. Diwjuhgs aišjono lihds ar sneega wirputneem kà wehtra.

Plezigs, zeeniga iškata kufcheers drofchu rofu walda un wada abus melaus. Lepni atflehjees wiŋŋch ŋhad un tad paplihŋŋhina ar garo pahtagu, tiš iŋweizigi un stipri, kà jadomà, nupat iŋŋchauj rewolweru. Pa brihŋŋham wiŋa luhpas atfahrto ŋtingro: „Hol—là! Hol—l—là! . . .“ Melni leefas to ŋaprotam, jo wiŋi pawairo aŋtrummu. Šposchee dŋelŋs pakawi tà tiš ir paŋwiŋguŋto gaiŋŋchajà meh- neŋnizà.

Smalkas, aŋas sneega pahrŋlas zertas kufcheeram ŋejà; tomehr wiŋŋch neŋaweebj ne weena weeniga muŋkuta. Wiŋa ŋeja noruŋdita tiš zeeta uu iŋturiga, kà tehrauds, uu kodiŋa auŋtuma weetà wiŋŋch ŋajuht tiŋai patihŋamu, kairinoŋchu kwehlumu. Garà, eedŋeltenà baŋrŋda wiŋam jau ŋen pilna ŋmalkajam sneega pahrŋlinam un iŋŋkatas kà no wehja ŋchurpu turpu kuŋtinats peeŋnidŋis ŋeena kuŋŋŋis pee weentuta laiðara auŋŋŋas. Galwa wiŋam paŋŋehpta ŋem miŋŋiŋas jehrenes . . .

„Neŋ“ waj tiŋŋim lihds tŋŋetreem mahjàs,“ dudina ŋawà nodabà kufcheers. „Tà tew, žilwekam,“ wiŋŋch domà taŋlak, „deenam un naŋtim ir jaŋowahrgŋt. Meeru, —

ja, kas to dos! Braukt un braukt, weenalga, waj deena, waj nakts, un skaidras tihras meitenes deht. Ja, tikai meitene," wīnšch wehl, it kà apstiprinādams, zeeschi un domigi noteiz un draudošchi pazeļ pahtagu. Melni spēhji faraujas, spērauslo nn wehl dšitaki ecleez slaidos kassus.

"Nihstu jau agri," kutscheers turpina, „šini, kà teezi gataws, posteess atkal uš zeku. Zeenigajam, luhk, uš wišadu wišši jabuht tur un tur . . . Sak', miššums daudš to darišchanu. Bet man? . . . Waj ta' man ar' kahds prašis: klaus' Andrej, waj spēhši isturet tahdu braukšchanu? . . . Ne, weentarschi pašata: Andrej — melnūs! Un tu, Andrej, beš wahrda runas škrej, juhdi un tik brauz? Tas jau, luhk, tik pat kà mašchina: usleez šifšnas, palaid dampi — un wina tad eet un eet, bet pate nešin kamdeht. Tai nu wehl, teišsim, naw ne domas, ne jehgas; bet man rau! Šsmu taš zilweks, kas to war apšert un kam prahts, waj nu daudš waj maš . . . Ai, ai! . . . Suhra dšihwe man banda puišcham! Te, luhk, šuhrst! . . ." Wīnšch štihiwi šasaluscho roku lehni, nesteigdamees, peelika pee kreisajeem šahneem. „Šuna dšihwe un wairak nekass! Tši tu! . . . Lai welns parautu! . . ." Wīnšch nošptahwas un atlaida groščus šlahbi. Širgi rišchoja lehnaki.

Ari ašais šeemeta wehišch peepeschi atšlahba un tikai retumis, kà ardeewodamees, šhad tad wehl šchehli eefwīlpas klusajā lautā, šew lihdsi ašraudams daschu newarigu šneega pahršlinu un greešdams to kaišlā dešā, gan paraleli blatus šenei, gan špiralweidigi gaišos. Tahlumā dobji un druhmi eefchalžās garšcha, šura wišigi ašlokas pahri dascheem šmaileem uškalneem un pašuhd pee apwahrššchma malas. Ta išškatas kà šehrū lenta pee šastingušchās ar šneegu pahršlahtās šemes. Šneegā wišapšart meerigi guk išleete, špošchi šidrabinēe mehnešcha štaru pawedeeni. Ar šatru minuti wišš paleek tahds atturigi wehšš, šapnaini klusš. Šestahjās wišpahrejš gurdenums, it kà pehž kaišla, wišu lihdsi ašraujošcha mišlestibas reibona, tikai diwjuhgs wehl arweenu jono un jono . . .

Pee šlehgtu šamanu štikla lobiņa parahdas mašš, škaišš, mihti šmaidošchš šeeweetes gihmitis. Šapnainās ašis, ametištā kraššā, ilgodamās teežas tumššilajā debess

dselme, it kà wehledamàs zaurstatit besgaligo, teiffmaino ahrpasaules wifumu . . . Seja aristokratiska, laimes apstarota un bes tam wehl stipri peetwihfufe. Lehrpufes wina apbrihnojami fkaistà un peewilziga balles tehrpà. Rokas kailas gandrihš lihds plezeem; us fruchtim padfiks isgreesums. Zif strauji elpo newainigà, usbudinatà, jaunà fruchts! Apluhkotaju tàs pawedina us maigeem, šaldeem šapneem, eedwefch ilgas, atdufetees tīfai reiši pee fchim Junonas fruchtim. Railās, glesnās rokas šlahbi nolaištas us flehpja, mekaniski burša un wihsta šmaršchainu šihda kabatas drahninn. Stuhri guk besruhpiigi nošweesta šmaga rotunde . . .

„Ak!“ šalbi nopuhfchas masais prowīnzes engelitis, fkaistà, dewīnpadšmit gadus wezà Klara Melwile. „Zif tas bija jauki, dšejiski! Gaišchà leelà šahle, nirbofchee kristala kronlukturi, gludais parkets un glaunee kawaleeri zīndos un frakās! Tas bija kas jauns, wehl nekad nešbaudits. Un zif diwšahrtigi šmaziga un nošpeesta leekas man kailà, šaufà gimuasijas dšihwe. Bet lihds šo eefwehtija, tuhliit dabuju eepasihštees ar ihstu šajuhšmu un baudu pašauli. Dšihwe tatšchu ir jauks brihnishfigs šapnis! Walfet tà sem Strauša musikas pa gludo parketu, kamehr waj prahti šahf mulst, peešlautees weens otram šilti un mihki, — ai, debefchfigi! . . . Luf, patlaban nedrošchi, kautredamees, tuwojas jaunais, šahrtais gaišchmatis Egons, palokas, šlaidi uu weegli apškauj mani uu . . .“ Klara šaraujas. Winai ir tà, it kà wehl tagad wina šajustu Egona zeefchos, šiltos šlahweemus. Šmaididama wina tuwina šejai šmalko kabatas drahninn. Zeekas, ka gaišs šamanās tapis špeedigats uu šarštats, jo wina elpo šmagi un ahtri. Seja twihšst un kaisi un fruchtis šlahpe šiltais šamamu gaišs . . .

Ne, tas taš ne-eet,” Klara tšchufst. Lehni pazekas glesnà roka un atdurās pret šodšina wehšo šifllu. Weeglas trihšas pahrjono pahr wīnas jaunino, tīško attihštito augumu. Šodšina rahmis padodas sem energiska špeedeena un nošlihgst us leju. Šamanās eelaufchas dšestrà, nemihliga šeemas elpa, apššaudama škaistuliti ar šawn ledaino šlahweenu zeefchi, šchnaudsofchi. Klara pahrnemta no šodiga

fala afuma, wairaf reiſes eeflepojās. Brihdi wina ſajuht kaſlā tahdās kà durstoſchās, greeſigas ſahpes, bet tas ahtri pahreet. Arweenu tuwaf un tuwaf Klara teežas pee lodſina. Winai ir tiſ patihkami, tiſ labi. Aſà ſeemeta wehſmina tiſhſmigi rotajas ar winas matu zirtam, glaufchās gar ſkaiſto ſejinu un weifli loſchnadama teežas dſitaki un dſitaki aiſ jakas pee kairinoſchā ſiltuma . . .

„Dſihwe ir muhſchigi neiſſmetams lihgmibas un laimes pokals,“ domā tiſko iſ gimnaſiſtes ſwahrkēem iſtuhnojuſes Klara. Domehr, ja wina ſpehtu un, galwenais, ja wina gribetu tikai reiſi zeeſchati paluhkotees nowahrguſchajā kutfcheera ſejā, kurfch, neſkatotees uſ wiſu leelo nogurumu, ſehd atſlehjeeſ lepni kamamu preeſchā, wina laſetu par dſihwi pawiſam kaut kō zitu. Wina redſetu, kà dſihwe naw weenigi lihgmibas pokals, bet gruhta zihna ar titaheem: badu, nogurumu, nabadſibu, ſalu, beſmeega naſtim, kà tas pa dātai nolaſams no kutfcheera gurdās ſejas . . . Un, pateſibā, buhtu jau teeſcham ſmeekligi, wehletees, lai jaunā, ſkaiſtā, bagatā Klara peegreestu wehribu ari dſihwes ruhgtumam. Wina nogrimſt laines un iſpreežas ſapnos un aiſmirſt pat apſahrtni . . .

„Sol—lā! . . . hol—l—lā! . . .“

Klara ſpehji nodreb, aiſtaiſa lodſinu un laiſki atlaiſchās ehrtō kamamu ſtuhri. Pa brihſcheem winu krata ſpehji, ſalti drebuti. Gaſtinguſē dabas dwaſcha teekufes par daudſ tuwu pee jaunawas kaiſtoſchām meeſam. Wina zeeſchi eetinas rotundē.

„Uh, zif nepatihkami un greeſigi auſtſis,“ wina dwehſch, ſiſdama weenu pee otras maſās ſahjinas, lai dabutu ſiltumu. Bet diwjuhgs tiſ jono . . . No melneem pluhſt un pazetas balts garaimu maſkonis.

„Sol—lā . . . Sol—l—lā! . . .“

Buſpeežos no rihta diwjuhgs apſtahjas, kà peekalts, pee diwſtahwu muhra ehfas durwim . . .

* * *

Bareſna labſirdiga iſſkata kundſe, preekā ſtarōjoſchu ſeju ſagaيدا Klaru. Ta ir zeenigā Melwiles kundſe, aſefora

Melwila laulata draudzene un Klaras mahte. Geraudsiņuse meitu, wina it kà pahrsteigta šast plaukstas un wairaf reišes domigi un pahmetošchi pakrata šawu weetweetam baltam šprogam daileto galwu.

„Tif wehlu?! Bet Klara, kahda tu neparasti bahla! Tew jau naw ne asinu lahšites gihni!“ wezà kundse pauschi baschigi. Wina paker meitu pee rofas, welk tuwafi galbam, nonem no lampas šako apšegu un pehtošchi, ilgi jo ilgi raugas meitas šlaistajās ametista azis. Gurdens, weenal- dšigs, beš šposchuma, tahds nedšihws, išdšis škateens šihwi raugas uš Melwiles kundši. Up azim šilgani rinki.

„Klara tu buhš šaaušstejušes. Kà nu war tif ne- prahšigi rihtotees, tahdà šala laiškà! Buhš par daudš dejojuse un wehlaš baudijuse kaut šo auštu.“

Klara, neatbild. Wina lehni, nesteigdamās pakar pee drehšju pakaramà šawu rotundi un wairaf reišes pahrsolo par šahli. Kahdn gurdenumu un šlimigumu israhda winas šlaidais augums! Wiša kustiiba tahda šlahba, uškrihtošchi laiškà, nedabiga.

„Kà tew patifa dejas wafars?“ tinzina meitu no jauna meefās šmagà un druknà Melwiles kundse.

„Labi, mamin,“ Klara atšaka; bei šchis „labi, mamin“ išškan tif lluš, nedrošchi un wahrgi, it kà no mirejas luhpam.

„Waj wezàs hošrateenes meitas ari bija?“

„Ja.“

„Waj tu atwainužees pee laipnajeem walššpadom- neekem, ka es ar tehnu neparedsetu apštaku dehl išpalikam?“

„Ja.“

„Waj jaunais Egons bija?“

„Ja . . . Bet, mamin, es teefšam newaru! . . . Es juhtu štipru galwas reiboni, šallà tahdas šahpes, it kà tahds durštitu naššhem. Man leefas, ka ar katru minuti jo wairaf manàs dšihšlās šastingst asinis un apštahjas rinkt. Buhtu labi, ja es dabutu drušzin šiltas tehjas šadsertees.“

Klara atšlihšt beššpehšigi diwanà un šmagi elpo.

Wezà kundse breefnigi ustraakta; mekaniſti wina ſtumba gan weemu krehſlu, gan otu.

„Kungs Deews!“ pehdigi dweſch winas dreboſchas luhpas, un gruhta, ilga nopuhta iſlauſchas iſ winas pil-najam kruhtim. Wina atſtahj ſahli un ſteidſigi aiſſolo uſ kehki.

Klara raugas ar beſdomu ſtateemu gaiſchajà lampas leefinà. Winas daiſi weidotee azu plakſteeni wairaf reiſes aiſdomigi ſakultas, kamehr tad ari pehdigi tajos eemirdſas leelas, mirdſoſchas afaru lahſes un weena pehz otras kaut-redamàs norit pahſ waigeem uſ mihkſto diwanu, balles uſwalku pee ſemes . . .

„Ja nu es mirſtu?“ jono leefmainàm ſchwihtram zaur winas ſprogaino galwinu. „Man tiſ ſlikti tiſ ſlikti . . .“

Kehki klandſ, tinkſch un dahrd kehka peederumi zits zaur zitu. Sparigi rihkojas zeenigà Melwiles kundſe pa ſawu maſo, ſilto paſauliti, ſtarp pannam, katleem, daſchada leeluma grahpifcheem un trumuteem. Uſ kehka muhrifcha wilinoſchi ſihz leelaiſ miſina patwahriſ. Schad tad noleezas kundſes drufnais ſtahws un wina uſmanigi klaufas, waj neatſkandès reiſ mundra ſchnahkſchana, wiſgaiſchakà leeziba, ka darbs kronets ſpihdofchàm ſekmem. Tatſchu reiſ! . . .

Œtutſchojuſe daſchas kuhpoſchas tehjas glaſſes, Klara uoſkuhpſtija mamimai roku un tuhlin dewàs pee meera . . .

* * *

Jau wairaf kà nedetu Klara zihnàs ar nahwi. Mhrſts ſchaubàs krata galwu un ſchehlu, afarainu ſtateemu luhkojas uſ jaunino, ſtaikto nahwes kandidati. Sen winſch druhtmeem waibſteem nepeeluhdſami konſtatejis ſaſlimſchanas gadijumu ar breefnigo plaufchu karſoni. Welte zere labſirdigà Melwiles kundſe uſ kahdu weeglatu ſlimibas gadijumu, nekà plaufchu karſoni; welte mehgina ſawu ſirdſbalſi apmeerinat Melwils, ka ſlimiba buhz tikai weegla ja-aufſteſchanàs un wairaf nekàs. Kahdas breefnigas beſmeega naſtis wini pawadijuſchi pee ſawa mihlà behrna gultas! Kahdas dwehſeles moſas wini naw iſzeetuſchi un neiſzeefch ari wehl tagad! Domas, ka ari wini pee tanu wainigi, pamajam fremt un ſagrauſch winus, kà koſgrauſis ſtaltu

osolu . . . Nepeeluhdsamà, fatreezeja flimiba netaujas mihfstinatees, bet foli pa folim, lehni un ar drofchu roku steids nonahwet jauno, flaišto pawafara pumpru . . .

„Mihltais Fridberga kuugs ismifufe dweſch Melwiles kundsje, ſaker ahrſta roku un mihli, luhdsſofchi raugas winam azis. „Glahbjat manu behrnu, manu weenigo!“ . . . Wina kaiſli ſchnaudſ rokas un iſterifſki waimanà. Ahrſts juhtas fatreefts lihds dwehſeles dſikumeem.

„Kundsje! Kundsje apmeerinajatees! Wehl naw wiſs beigts! Es zeru uſ laimigu frihſi. Miehſ, ahrſti, eſam tapat kà birſchas ſpekulanti: zeram, kamehr wehl aſzijas turas . . . Schehl, pateefi ſchehl, ja ſchis ſeedinſch beigtos paſchà dſihwes ſeedoni . . .“

Kreetnais Fridbergs, nahwes aſafais eenaidneeks, aiſ-greeſchas ſahnis, lai apſlehytu, kà winam azis aſaras. Blatus telpàs kahds wahji un ſchehli eewaibas . . .

Abi, kà Fridbergs, tà ari Melwiles kundsje, ahtri aiſſteidsas turp un abi reiſà, it kà uſ burwja mahjeemu, noſud blatus telpàs.

Uſ mihſteem gultas ſpilweneem dus jaunawa, iſbahluſe, kaſſna un ſmalzina, kà lihka auts. Dſiki ir eekrituſchas maigàs ſapnainàs azis ametiſta krahſà. Meeſas panti gandrihſ zurſpihdi. Zeekas, ka no winas iſpluhſt jau ſmaga, atbaidoſcha lihka ſmaka, — jeb waj tee warbuht tik ſarezejuſchi ſweedru ſlahni, kuras pludinajuſe ilgà, gruhtà flimiba . . .

Klara zihnàs pehz elpas, nemeerigi mehtajas pa gultu nu aiſſmakufchu balſi waid un gauſchas. Kaſſs winai puſe aiſſchngaugs; krukts aptruhſt elpa. Neſamanà wina murgò :

„Uj! . . . Kaſ par ſahrtàm aſins roſem . . . Wijas un loſas kà leefma . . . Sneedsat ſchurp . . . ne, ne tàs apſkauj Egonu . . . ſlahpè . . . glahbjat, wiſch mirſt . . .“ Wina uſlehzà ſtahwu, bet tuhlit atkal atſlihga beſſpehzigi ſpilwenos. „Uj ne . . . ta bij meteora leefma . . . Stuhpſti tatſchu mani . . . Egon . . . Mana jauniba . . . ſahrtà . . . roſchainà . . . Mamin . . . peedod . . . neaiſmirſti . . . ſawu . . . maſo . . . Klaru . . .“

Sarkani plantumi pamasam isfitās uš winas gihmi
un isplatijās netizami ahtri pahṛ wiṣu meefu . . .

Pret rihtu Klara iḡṣiṣa . . .

Pa durim weegli, kà ehna, eeflihd kutscheera Andreja
stahws. Nedroscheem fokeem winṣṣ tuwojas gultai, lehni
noleejas un ṣkuhpsta mirones ṣastinguṣṣo roṣu. Klusi
winṣṣ uṣleek uš winas kruhtim maṣu, daiṣu ṣeedim —
„leduṣ puṣiti“ . . .

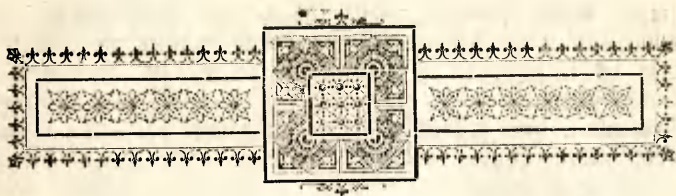
„Duṣi ṣaldi! . . . Ari ṣawà ṣirdi tewi klusi loloja
banda puṣiṣ . . . Paṣṣà ṣeedoni . . . paṣṣà ṣeedoni . . .“
winṣṣ nemanà tṣṣuṣṣt un ṣlauṣa ruṣjo, noruḡḡḡito ṣeju,
bet pa loṣu teejas uṣauṣṣoṣṣaṣ ṣauliteṣ ṣtaru pluḡḡḡdi, ṣawi-
ledami par ṣmaidoṣṣṣà paṣaṣara tuwumu . . . ḡaiṣṣà
ṣtaru ṣtraume pluḡḡḡt wilṣu wilṣeem ari auṣṣṣajà, ṣastingu-
ṣṣajà ṣeja, un leekas, it kà ṣaṣuṣṣtu ar nomirejas ṣeḡro
ṣmaidu . . . Kutscheers weḡl arween elṣo newaldami,
— ilṣi, ilṣi . . .

A p k i h l a t i.

Mina is leelpilsehtneeku bsihwes.

Kad sehſchu tà weentnlibà, padots ſawàm domam, ſaweem ſapneem, manà dwehſele atdsinſt un atdsihwo daſchadi tehli un ainas iſ tahtlās pagahynes. Preeſch manàm gara azim jono wiſs pahrdſihwotais un pahrzeeſtais. Daſcha aina, kuru domàs no jauna pahrdſihwoju, ir ſilta un peeglaudiga, kà jaunas ſkaiftules elpa, kamehr zita dweſch ledainu nahwes ſaltumu, ir tumſcha un druhma, kà juhras dſelme. Tà ari tagad . . . Ahrà lihſt leetus; auſtis, mitrs . . . Sehſchu weentulis, atſpeedis peeri pret wehſo loga ſtiklu. Zaur manu galiwu, gara wirknè, kà noſeedſneeku rinda ſchwadſoſchàs fehdes, klišt nogrnurſchàs, ſlimigàs domas. Ap ſirdi tiſ gruhti; tiſ ſchehli, tiſ ſchehli . . . Un taiſni ſchà brihdi, kà ſpoſcha ſibena ſchwihtra, mani uſleefmo diwi pagahynes ſahpju tehli. Šumjas, aſarainas azis pahrmetoſchi raugas uſ mani, luhdſoſchi iſſteepjas diwas plahnas, kaulainas, zeeſchi ſaſchnaugtas roſas. Es ſajuhtu ſaltu nahwes dwaſchu un manu, kà dſiti kruhtis eegrauſchas klufa lihdszeetiba, tapat kà toreis . . .

Ta, tas bija toreis . . .

Bija tahta pate druhma deena. Puhta auſti, nemihligi rudens wehji. Šchalldami, ſwilpdami wini drahsàs, kà nelabà treekti, pa eelam, lauſas gar namu ſtuhreem, it kà mekledami iſeju, brihwibn, un pehdigi noſuda kaut kur tahtumà. Wineem uſ pehdam ſekoja jauni, ſpehzigi wehja gruhteeni. Šhur tur augſtu gaiſà, wehja zelta pazehtlās ahtros greeſeenos un ilgi rinkoja weentuka, nodſeltejuſe toka lapa. Gar namu jumteem, kà mirdſoſchas pehrles, noſahràs

fmagi leetus pileeni. Raut kas besgala gruhtfirdigs un fehrigs peemita schim flusajam dabas mahjeenam. Wifs bija tif tufschs, tif nogurdinoschi pelets, tif neezigs un fails. Newitus daba atgahdinaja dsihwes wehtrās šalaustu firmgalwi, kura gurdais flateens un gaufee fokl isteiz ilgas pehz meera, pehz atpuhtas. Tas meera naw: ka pretruna dabas mahjeenam flan, bango trofchnaina leelpilsehtas dsihwe. Tas ir milsa pulfs, kas meera nepasihst . . .

Ar tufschumu fruchtis, dsihwes neapmeerinats, bes noteitta mehrka, es flastijos schais trofchnainajas eelas. Tahlat un tahlat eedams, es beidsot biju nomaldijees nabadsigajos leelpilsehtas eezirknos, kuros masat dimdeja darba trofshis un ruhona. Schauras, netihras eelas, pusfagruwushee fokl namekl padarija ainu wehl pelekafu, wehl neezigafu. Negribot fruchtis zehlas ruhgtums pret scho muhschigo krahfu pelekumu, un patlaban es jau gribeju atgreestees atpafat uš leelpilsehtas labako datu, kad man peepefchi zetu aishfrustoja kahds plegigs eelas fargs. Es apstahjos.

„Atwainojat!“ winfch usfauza dahrdofcha, rupja balfi, „waj juhs newaretu nahst man lihdsi un isdarit preefsch polizijas masu pakalpojumu? Tas wilkfees tikai kahdas peežpadfmit minutes, ne ilgafi.“

Wina rupja balfs, farkana, ustuhfufe feja atstahja tif nepatihfamam eefpaidu, ka biju gataws to ihgni un greesigi atraidit; bet brihdi padomajis, peenehmu wina preefschlimumu un fefoju winam.

„Kas tur buhs darams?“ pehz ilgakas flusefchanas es eejautajos eelas fargam.

„Nefas fewifchis! Zums wajadses buht par leezineetu pee mantibu apfihlafchanas,“ winfch ahtri atbildeja un leeleem milsena fokeem dewas uš preefschu, nogreesdamees uš weenu no leelpilsehtas nomalem.

Gelas te bij wehl schaurakas, netihrakas, weetam pat nebrugetas. Dashedee atkritumi un netihrumi isplatija tif afu, reebigu fmaf, ka aishchnaudsa pat fruchtis. Satrumejushee fokl namekl drihsat atgahdinaja pusfagragantas wahrnu ligsdas, neka zilweku dsihwoklus. Spehzigi wehja gruhdeeni, it ka isfmeedami, it ka jobodami ilabinaja atlaustos no-

fahruſchos loga flehguſ, dſiki eeflihguſchās durwis, un ſwilpodami ſwaidija un mehtaja lupatas, ar furām bij aiſbahſti iſſto logu zaurumi. Uj eelam walidija ſpeedigſ druhmums; tikai pa retam, kaut fur taſluma, ilgi un ſchegli eefmilſſejās funis. Likās, it kà pahr ſcho pilſehtas datu un tās eemihtneekem no paaudſes uj paaudſi guletu breefmigſ, atbaidoſchſ laſhta wahrds . . .

Pehz ilgaka gabjeena mans wedejs apstahjās pee fabrukufcha, no nesaufsigā laika joba fagrausta weenstahwa namela, kas, wahrda pilnā šinā, išķatijās pehz noščehlojama kropa.

„Te buhs,“ wünsch lakoniski noruhza ar fawu wehrscham
lihdfigo rupjo balst uu sparigi atgruhda us ahru issliguschas
nameta durwis. Mehr eetikam netihra preekschinda, no
kureenes eelas fargas mani eeweda masâ, loti jemâ istabelê.

Īstabā waldīja pakreĥflis. Uš loga salistās geranijas un fufšči wehl wairak aiškaweja jau tā bahlo, kreĥšchlaino rudenš deenas gaišmu, kura tik tikko eefpihdeja eefščā wahji apgaišmodama ņipri nodilusčas, pušfalaustas ištabelleetas un iņklaidus ņahwofchu zilwetu grupu. Brihdi ištabellewalbosčā tumša netahwa tuwaki eefkatitees ne wiņai pee-wilzigajā un ņpoščajā apņahrtne: bet tad azs pamajam aprada ar ņčho tumšu, tā ņa nepalika wairš apņleĥpti pat ne wišdņikakee fakti. Druhmu dņihwes kailumu, pošta un nabadsibas ņchnaugas išteiza katrs kreĥfls, katra kirmjeem iņlodata, no mitruma un pelejuma ņaehņta kumode, galds waj gulta. Un ari ņmazigajā gaišā, liņās, it ņa wehl wiņnotu neiņņchahwetu, ruhgtu aņaru ņtraume, pretīgi ņweedru iņgarojumi, gulņtidamees uš wiņeem un uš wiņu, ņa Raina ņihme . . .

Itabeleswidu, pahrleezees pahr neleelu, ar nosmuletu wafka drahnu pahrlahtu galdu, stahweja prištawš kahrto-dams papirus. Wina šposčā uniforma radija wišafako, wišgreefigako nešafkanu ar to breešmigo nabadžibn un ištamiškas pilno stahwofli, kašds te waldija. Prištawam lihdsās stahweja wehl weens wišreetis. Tas bija kalšnejs un garšč, kā needre, tehrpees melnā, no netihrumeem špihdigā frakā. Tahdas pašas biškes neweišli apšedja

wina isdilufchos leelus. Weenâ rokâ winfch tureja leelu, faburfitu platmali, kamehr ar otu — nervosi raustija un pluhkaja fawas paretas spaltwas pee fpizâ, stipri us ahru isleektâ schoda. Winfch bija galwu noleezis masuleet us kruhtim un luhkojâs us pristawa pirksteem, kuri raknajâs papiros. Tahlat, pee loga, atflehjufes pret schujmaschinu un atspeedufe galwu rokâs, nekustofchi stahweja kahda jau-nawa. Winas eebruhnâs, asaru pilnâs azis skumigi luhkojâs us firmu wezeniti, kura us krukem atbalstijufes fehdeja netahki kaktâ, flusi schauksiteja un waideja. Wezites feja bija iswagota neffaitamâm grumbam, eepelakibahla, kaulaina un isschutwufe, kâ staignaja seekite. Wina fehdeja salihkufe, jo winas augums bij faleegts no ilgâs, gruhtas flimibas un wezuma nespehka. Ubeju, kâ wezenites, tâ ari jaunawas meefas apfedsa nabadsigas, salahpitas drehbes, tikai pee wezites tâs lihdsinajas wairat fkrandam, bej noteiktâs formas un krahfas.

Mums ee-ejot pristaws ar fwefcho spehji pazehla galwas, kamehr abas feeweetes palika tapat pirmejâ stahwofli, pahrnemtâs, kâ likâs, no pilnigas bejsuhitibas un weenalbsibas.

„Waj tas ir?“ pristaws jautaja eelas fargam, pamahdams ar galwu us manu pusî.

„Ja . . .“

„Nu, labi,“ winfch tad greefâs pee manis, „efat tif laipni un palihdsat; es jums tuhlin ihfumâ isskaidrofchu leetas fastahwu. Luhdsu usklaufatees: kâ jums jau eelas fargs buhs tezis, leeta grosas ap apfihlaschann, pee kuras jums — atwainojat — buhs japeedalâs kâ leezineekam. Tur, tâs diwi feeweetes, wezâ Freibergeene ar fawu meitu, ir paradâ schim kungam,“ winfch rahdija u kalsnejo wihreeti, „daschus fimtus. Tâ kâ noteiktais, waj labati fakot, jau diwi reises pagarinatais terminfch ir notezejis, bet parads — ne wifs, nedf ar’ pa dakai — wehl arween naw atlihdsinats, tad esam speesti teefas zekâ apfihlat wifu Freibergeenes, kâ ari winas meitas mantibu, kâ to wehlâs wimu kreditors.“ Winfch rumaja noteikti, strupâ balfi, wahrduis it kâ ar zirwi nozirfdams — un, nenogaidijis manu

peefrifchanu, waj es ihſtenibâ maſ eſmu gatawš wineem palihdſet, greeſâš pret kaſſnejo ſungu.

„Eš domaju, wareſim ſahſt?“

„Nu ja!“

Beħz tam, peegahjis pee galda, wiſch uſ papiri ſaut ko peefihmeja, tad ahtri pagreeſâš pret jaunawu.

„Ar ko juħš nodarbojatees, waj, labaki ſatot, no ka juħš pahртеefat?“

Pee priſtawa wahrdeem jaunawa ſpehji ſarahwâš, atſleħjâš ſtahwu, eeſehrâš krampigi ſchujmaſchinas galda malâ un jautajoſchi ſſatijâš uſ priſtawu. Winaš eefrituſchâš kruhtis zilajâš ahtri un rauſtoſchi.

„Ar ko juħš nodarbojatees?“ priſtawš no jauna atſahrtoja.

„Juħš jau paſchi redſat — ar ſchuhſchanu,“ wina atbildeja apſpeeſtâ, aiſſmaſuſchâ alta baſi un pagreeſa galwu ſahnis. Brihdi wina luħlojâš uſ kreditoru un winaš eebruħno azu ſſateenâ uſſiħſnija tumſcha naida un nizinaſchanaš uguns. Kreditors, lai gan ahreji weenalbſigs, liſâš, bi j pamanijis winaš ſawado ſſateemu, jo wina teewe, ſlaidee pirſti pluħſaja baħriſdeli wehl nerwoſafi.

„Kadeħt juħš leedſatees paradu maſſat, žaur to ſagatawodami mums leekâš un weltâš puhleš?“ atſkaneja no jauna priſtawa žetâ, nepeelaidiga baſſš.

„Kadeħt eš leedſoš maſſat?“ jaunawa ſarkatiſki atſahrtoja priſtawa wahrduš. „Weegli ſagit! Nepeemirſtat, ka juħſu preekſchâ atrodâš ſeeweete, ſeeweete, kura ar adataš palihdſibu ſpeeſta uſturet ſewi un ſawu ſlimo, ſiruo mah-ti,“ — pee tam wina rahdija uſ wezeniti, kura, atſpeeduſeš kaſtâ pret mitro ſeenu, wahji kunſteja. Pee meitas wahrdeem wezite ſakufteja, plaſchi atplehta ſawâš, pa daſai ar trachoma pleħwi pahrwilſtâš azis un luħdjoſchi iſſteepa ſaulainâš, dreboſchâš rokaš.

„Upſchehlojatees . . . apſchehlojatees . . . eſat kriſtigi žilweſi . . .“ wina kluiſt murminaja.

„Kadeħt eš nemaſſaju?“ jaunawa turpinaja. „Tadeħt, ka eš neſpehju. Man u jaiſpilda beħrna peenahſums pret

wezakeem. Mahte jau pus gadu flimo; ahrstis, sahles, ušturs, dšihwoflis, — kur lai to nemu? Cedomajatees pašči; ta ir nezilweziba! . . .”

Brihdi istabele waldija druhms klufums. Tikai wezite apšpeesti šhaukssteja un tahli kaktā, pee krahšns, weenmušigi eedseedajās zirzenis.

„Waj jums naw brahlu, waj zitu peederigu, kuri waretu fneegt palihdšigu roku?” prištaws jautaja.

„Jr gan,” wina atbildeja. „Wezafais brahlis atrodas Amerikā. Jhši preeksch tehwa nahwes winšč aishbrauza, lai eeraustu fewim mantu; bet winšč wehl naw atgreešees un rakštit ari nerakšta. Nu jau buhs trihšdefmit gadi, kamehr winšč atstahja dšinteni; mehs par wimu neko neshinam. Dtrš brahlis turpreti, gadus trihs atpašat, par kahdu leelatu noseegumu tika aishfuhtits uš katorgu. Winšč dšehrumā bija noduhris šawu draugu . . .”

Wezite šahpigi eewaidejās. Peeminot pašudušchos, pašlihduščhos dehlus, mahtes širds ašinoja . . .

„Šaunafais,” jaunawa turpinaja, „ir tikai tšhetrpadžmit gadus wezs, mahzas par šurpneeku un, šaprotams, naw wehl špehjigs mums pašihdšet. Zitu peederigu mums naw.”

Ta bij ihša, bet tumšha dšihwes drama. Prištaws, it kà neshinadams ko tahlak teikt, eekahšejas un jantajošchi paštatijās uš kalsnejo kungu. Kreditors meerigi luhkojās pa logu ahrā un nelikās ne dširdam ne jaunawas runu, ne ari manam prištawa jantajošcho škateenu. Ahra wehl weenmehr šchalza, gaudoja un šwilpa gar namu paššheem rudena greešigais wehjšč. Brihšheem ta šwilpeeni pahrgahja gari šteptos, šchelos waidos; pret logu atšitas paretas leetus lahšes.

„Ko juhs par to šakat?” prištaws jautaja pehdigi un rahdijās, ka wina kruhtis bija aishfuhtinata lihdszeetibas štiha, jo wina balšs škaneja masat škarbi un ne tik štrupi. Kreditors tikai nizigi un špihtigi paraustija plezus.

„Apschehlojatees . . . apschehlojatees . . . Deewa deht . . .“ wezite murminaja, wairaf fewi, nekà pret kreditoru; tatschu kreditora firds, lifàs, bija zirsta no granita: schis zilweks nepasina lihdsjeetibas.

„Ko es tur waru darit!“ winsch fausi eebilba. „Dsihwoju tapat no rokas — mute. Zeptas pihles un baloschi, deemschehl, nekfraida apkahrt. Ari man ir seewa un behrni, kuri no gaisa, sakàs, nekahdi newarot pahrtikt: gribot ehst tapat, kà kurfch katrs zilweks.“

„Nu waj juhs newarat wehl laizinu pagaidit?“ eefakta luhgt ari jaunawa. „Es negribu zitu fweedrus; es jums atdoschu wifu lihds beidsamajai kapeikai. Tikai pagaidat! . . .“

„He, he, he! — gaidit?!“ kreditors ziniski eefmehjàs. „Tas ir tik pat, kà gaidit us pastara deenn, us nejaufcheem brihnumeem. Esmu jau deesgan ilgi gaidijis, — peeteek! Pat ne prozentus juhs man ne-efat maksajnschi! Ja, fakat lnhdsami, zik ilgi lai tas tà welkàs? Waj juhs domajat, ka es esmu ners? . . . Ne! Juhs ne-efat weenigee, kuri man paradà. Kapehz ziti war maksat, lai ari pa masumam? Waj gan es naudu katu, ko? Ja, ko?! . . . Ta ir palaidniba, zits nekàs! Strahdajat wairaf, tad juhs paguhfat ari famaksat!“ winsch greefigi noteiza un aplufa.

Bee wina pehdejeem wahrdeem jaunawa nobahla. Winas luhpu faktini weegli drebeja, kamehr feja bija breefmigi iskehmeta no dufmam, fahpem un ar waru apspeestam raudam. Brihdi wina stahweja, stipri falihkufe, kà lausta, seedoni wihtufe puke. Bet tad wina pehfchni fahlehjàs. Winas azis leesmoja un rokas zeeti fahchnaudsàs duhre. Raut kas warens, aistraujoschs, pilns energijas un ppehka, ispluhda no wisa winas auguma; tatschu tas ilga tikai ihfu brihdi. Wina fpehra foli pret kreditoru.

„Juhs efat warmahka, zitu asinim peefihdees knisis!“ wina iskleedsa kaislu, pusaisfmaufchu bafsi. „Juhs efat reebigs firnellis, kas fawos mahfkligos tihklos blehdigi eewitina un aprij tnhfstofchàm dihwibu. Juhs efat bes firds, bes juhtàm! . . . Es wehl deesgan nestrahdajot!“

dselli, tift pee maises. Rà nahwigi dselta wina usschahwàs no solina; drudschains, ahrprahrigs spihdums usleefmoja winas azis. Wina peegahja kreditoram tuwu klast.

„No, ari to juhs gribat apfihlat?“ wina schmahza fakosteem sobeem.

„Ja, ko tad gan?“ kreditors wehst atruhza, kura fen jau bij atmodees wezais auglotaja gars. „Ta jau gandrihs weeniga leeta, kurai wehl wehrtiba. Par tam zitam grabascham jau wairak, man leetas, nesanahs, ka rublu peezipadsmut.“

„Tà! . . . Un meh's lai nobeidsamees us eelas, ka funi bada nahwe?! Waj jums naw kauna atraut pehdejo maises garosu? Nemat wifu, tikai maschinu ne! Ne, ne, un tuhstoschahrt ne! . . . Saprotat?! . . .“ Winas gihmis bija pah'rwehrt's; azu aboli isspeedas us ahru.

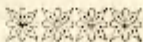
Kreditors soli atkaphàs un sobojoschi brihtinu nostatijas winà. Tad winsch wirsijas atkal pee schujmaschinas.

„Nost!!“ wina eefleedsàs un peepefchi pakehra leelas schkehres, kas guleja turpat us schujmaschinas. Szehlas ihfa zihna. „No — — lah — —“ us winas luhpam fastinga neisrunats lahsta wahrds. Wina atwehsejàs, pazehla rofu, kura atradàs schkehres, un ar wifu sparuzirta pret kreditora fruchtim. Kreditors eewaidejàs, sahka grihtotees un mehmi fakima us grihdu. No wina fruchtim lehni fihzàs fahrta afins struhla . . .

Wifs tas notika tif negaiditi un ahtri, ka meh's ais pah'rsteiguma stahwejàm ka safaluschi. Pee famanas muhs weda dobjich friteens faktà. No solina, ka sposchàs istapts zirsts sahles fleebriksch nogahjàs wezite . . .

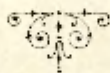
Zaunawa brihdi schegli noluhkojas us kreditoru, us mahiti, tad bahla, ka lih'is, gurdeem, grihtotajeem sokeem peegahja pee pristawa, falika rofas us muguru un klus, gandrihs nedfirdami, isdweša:

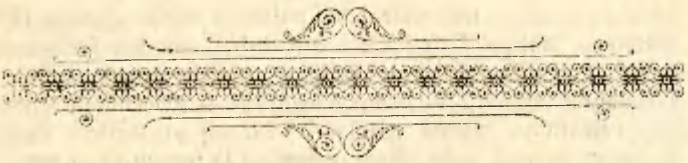
„Seenat mani! . . .“

Ianna gada wakarâ.

N i n a.

Pehz nedaudsām stundam wezajam gadam vajadseja nogrint muhščības dšihlē. Reatturami flihdeja uš preešču stundu rahditajš. Atkal weena minute — pehz tās atkal weena. Minute pehz minutes naški aišsteidsās warenajā laika straumē, nogrima tajā, lai wairs muhščam neatgreetos. Stundas, deenas, nedēļas un mehnešči, bij jau weens pehz otra aistezejuschi. Vajadseja pehdigi ari aistezet wezajam gadam, lai dotu weetu jaunajam.

Rewikot dwehsele šawitno ilgas, gaidot jauno gadu . . . Daščam labam warbuht ušaušt zeriba. Wehl war zeret, wehl war labot daudš ko, daudš ko war wehl šafneegt, kas nebija eefpehjams wezajā gadā . . .

Seenas pulkstenis notirščseja un neskaidrās šlanas šawitņoja nabadšigā dšihwočka telpas . . . defmit . . . wehl tikai diwi stundas . . .

Bahls, no ilgas šlimibas išdehdejis šeeweetes tehls, tā baigs, pazehlās gultā šehdus. Šeefšanas motas išrahdija wahrgā, bahlā, šeeweetes šeja. Uzis nodšifuse zittahrt špirgtā, dedšigā, dšihwibas pilnā leesma. Tajās wairs nemita dšihwibas špirgtums; winas luhšojās nedšihwi, glahščaini. Baltās marmora kruhtis, dšiki eefrituščas, šmagi, frampigi zihnijās deht neeziga elpas wilzeena. Katru reiši elpojot winas šaščnaudās un kaut kur tahtu, dšiki kruhtis atšlaneja kluša kahrtšefšana. Wareja škaidri manit, ka nahwe drihšumā ušgawilēs ušwaras preekos par dšihwibu, kura lišās ušwareta ešam. Wišs šahws bij breešmigi išdehdejis, išt šakot, ne zaur ko šewišchi neiščšihbrās no gindena.

Šeeweete klušn eewaidedamās paleezās gultā uš preešču. Pee ščām waidu šlanam peešteidsās pee gultas neleels

jehts un meitene, kuri raudadami paslehpā masās, sprogainās galwinās mahtes klehpi. Rā tšchuhstas apwījās seeweetes faulainās rokās ap behrnu takleem, kamehr bahlās luhpas klušu murrināja mihlinaschanas wahrdns — isdwehfa swehrtibu pār newainigo behrnu galwam. Ta bij jau laikam kluša swehrtiba jaunajā gadā, kurai wadjadseja tā fargengelīm wadit wahrgos radijumus zaur pašauls milfigo, ar ruhpeim un raifem faistito tekū.

Seeweete noslanzija asaras, kuras winai ispeedās garā luhkojotees uš šcho behrnu turpmako, warbuht afo listeni. Azis winai newilūs wirsās tā luhgdamās par behrnu škarbo listeni uš Pestitaja tehlu, kuršch karajās wirs gultas un kuršch ar šawu Pestitaja lihdsjeetibu mihli un fehri fmaididams noluhkojās uš nelaimigo zeeteju, eedwehfa winai šposchu zeribas staru . . .

„Anna,“ pehz brihšcha kahrkstofchi, gandrīhš nedzir-
dani, isdwehfa bahlās luhpas, „ej pašatees, waj — teh-
— — tiz — jau — — ne — — — nahf.“

Meitene, wairaf šaprasdama, nekā dširdedama mahtes kahrkstofcho balši, šchigli isfkrehja ahra. Seeweete fmagi nopuhtās, raudsidamās uš durwim, zaur kurām patlaban tā nosibeja meitenes flaidais stahws. Ab winas bahlajām luhpam wijās fehriqs fmaids. Mihli wina apfshwa sehni, peespeeda to pee flimās krunts un glahstija wina mihkstos, sprogainos matus. Wina laikam fewi šajuta, tā lihds nahwei atlikās wehl tikai masa laika starpa.

Meitene eenahza ar behdigi nokahrtu galwu.

„Wehl nenahf!“

Seeweete eewaidedamās bešspehzigi atflihta gultā at-
pakaf un nedsihwi luhkojās grestos.

Tahlu aškrasne zirzenis tšchirktstinaja weenmullign ferenadi. Masa ellas lampina isstaroja weenadu gaismu semajās istabas telpās, tikai wahrgās flimneežes gulstele atradās tā pakrehfli. Minute pehz minutes steidsās. Gandrīhš tīf pat ahtri steidsās, wijās un jauzās seeweetes neskaidrās domās. Garā, nenoteiktā rindā zehlās īf mīglainās pagah-
jibas nogrimuschee, mihlee tehli, ainas un epifodes īf pašchu

dsihwes. Lucht, patlaban momentali aisschahwās dsihwa, fairinofcha bilde is seedona laikmeta, pehz winas nahza tuhlin seedona patrehslis. Wina bija tā newainiga, smar-
schiga wijolite nssedejuse dsihwes faulgosi. Spehji smarchoja
faules moschajos staros schis seewischfibas seedinsch. Tad
gaishā, faulainā dsihwes leja pahrlahjās melneem drauf-
migeem mahkoneem. Draudoſchi tee ſawillās wirs smar-
schigās wijolites, kamehr bahrgs aukas gruhdeens lausa maso
seedinu, aisdſina winn patwarigi bandu puischu ſehtinā.
Dsehrajš puisis bija eeguwis smarſchigo seedu, bija apgahjees
ar winu nekreetni — rupji. Nabadſibā, mitrās, netihrās
pelejuma telpās ſmofot, wahrigā wijolite guwa nedseedejamu
diloni, un tagad ſchis seedinsch taiſijās nowiſt, pec tam
wehl paſchā jauna gada wakarā.

* * *

Pusweenpadſmit . . . ſeeuweete nodrebeja. Atlikās
wehl tikai pusotras ſtundas lihds jaunajam gadam. Reiſ-
ſinama nahkotne guleja preeſchā. Zeribas paſtahwigi mai-
nijās ar iſmiſumu; dsihwiba zihnijās ar nahwi. Sen gaiditais
wihrs wehl arweenu nenahza. Winſch laiſam gribeja ſagaidit
jauno gadu kahdā peeſwehpufchā, ſmirdoſchā kabakā, pec pu-
toſchās alus glaſhes, kamehr wina taiſijās iſdſiſt, moſita no
dilonā . . .

Nabaga ſeeuweetes ſeja rauſtijās aiſ ſahpem, kuras
zehlās ikreiſ elpu welſkot. Ruhgti wina luhkojās uſ maſa-
jeem wahrgukeem, kureem drihſumā warbuht buhs japaleet
par bahrineem, kureem tehws wed dsehrajā dsihwi ſmirdo-
ſchos kabakos, un kureem mahte nomirufe diloni. Waj pee
tahdeem apſtahkeem jel maſ wareja zeret, ka no ſcheem
wahrguliſcheem iſnahks godigi zilwefi, kuri waiga ſweedros
ruhpeſees dehl maiſes reezena: newedis blandona dsihwi,
nenotaps pat lihds zeetuma muhreem, lihds patlihduſcho,
pawesto muhreem — lihds katorgai . . . Kas to lai gal-
wotu . . . ?

Slimneezeš gultele notſchihſteja, kamehr wahjſch,
neſpehzigs waideens pahrttrauza druhmo ſluſumu. Rā par
atbildi ſchām waidu ſkanam, ahtri pee gultas peeſteidsjās
ſehns un meitene, iſfraudatām azim.

„E — jat, us — mefle — ' — jat teh — — — ti,“
 nofahrfteja wahjäs flimneezeß balßs.

Ne wahrda nefazijuschi, meitene pakehra masu lafatinu,
 sehns fadrißkatu jepuri un abi ißsteidsjäs us eelu . . .

Neßkatotees us seemas laikmetu, gaisß abrä drehgus,
 finildßina lehns, wehßß leetus. Schad tad paßib ari kahda
 nomaldijusßes fneega pahrfßla. Celas dubtainas, tumßchas,
 reißam tikai pamirdß wahja eelas laternu gaisma. Sparigi
 foto abi masee nihfuti pa dubtainajam eelam, tumßa un
 leetu . . . Lufß, fchkehrßeela; aiß täs wehl weena. Abi
 nogreeschas un dußßchigi foto us preeßßchu, pee sen paßih-
 stamä kabaka, kura eefßcheenē pastahwigi rehßjojas no deg-
 wihna un alus ufßubßis filißarkans gihmis.

Leetus neapßtahjäs, turpretim wehl peenehmas uu beß
 fchehlaßtibas mehrzeja wahrgäs behrnu meefas. Meitene
 trihzeja kà drudßi, cetiua galwu zeefßhafi lafatä un fotoja
 us preeßßchu, flufumä krampigi laufidama roßas . . . Raut
 fur, tahlumä, pamirdßeja atkal laternas gaisma. Likäs, kà
 tumßchi tehli tur zits zaur zitu drußßinetos. Sawadi fpozigi
 ißßkatijäs wiwu fßahwi, no tumßas apnemtajä tahlumä.
 Reißam likäs, kà tee fakuhßt kopä, paleef par weenu wee-
 nign melnu milßeni, tad ißßchßiras, pehß kam atkal fakuhßt.

Meitene un sehns paahtrinaja fokus. Maj pamajam
 tumßchee tehli peenehma noteißtatu weidu. Wareja nomanit
 tumßa zilweku fßahwus, wiwu ufßtraukto kufßteßchanos un
 fßchalofßjanu. Raut kam fßwarigam wajadßeja buht noti-
 fufßham, kàs fßpehja faißtit leelo laufßchu puhli tik wehlu
 tahdä nepatihßkamä laikä. Skreedami peeßteidsjäs abi masee
 gahjeji, ißßlanßas zauri beefßajam puhlim un eerandßßia fchau-
 fmigu fßtatu. Rahds peedßeheeres wihrs, dubleem noßehßits
 no augßchas lihßß apafßchäi, pahrbrauktu galwu, guleja
 dubßos, mirßdamß pats fawäs afßnis. Meitene noleeßas par
 nelaimigo, lai redßetu wiua feju. Satrihßiuofßßs fleedßeens:
 „Teh!“ . . . un majäs meitenes fßahwus flufu faßima pee
 nelaimigä zeeteja kahjam — dubßos. Uri sehns apßeßras
 ap wiua kahjam un flufu raußtidamees fßhaußßteja. Mei-
 tenes fleedßeens, rahdijäs, atßchilbiuaja eewainoto no
 nefamamas. Winßß tiffö pakufßtejäs. Klufß waideens iß-

rahwās pār wina luhpam. Tad tas mehginaja pazelt fadragato galwu. No tās iſſchahwās ſahrta aſins ſtruhſla un beſſpehzigi wina atſlihka atpakat, kamehr ſilais, uſtuhluſchais gihmis pamāſam eegrima dubtoſ. Meitene waimanaja tā ahrprah̄tā.

„Teh̄t — — teht!“ ſpehja wehl iſſaukt maſās, wahrgās luhpas. Aſaru ſtraume pluhda neſawaldami, ſaſchmauſa maſo katln un kruhtis. Leelais publis nodrebeja, randſidamees tahdābreeſmīgā ſkātā. Atſkaneja wairakas baſſis! . . . Zif breeſmigi! . . . Pehz ahr̄ſta! . . . Ah̄traki! Nabaga behr̄ni! . . .

Nepagahja ilgſ laiks, kamehr eeradās ahr̄ſts. Apſkatijs eewainoto, winſch pauehleja to eezelt droſchā un ſteigſchus aiſweſt uſ pilſehtas ſlimnizu . . . Publis pamāſam iſſlihda. Ziti wehl paſtahweja uſ ſchauſmīgās kataſtroſas weetas, meerinadami maſo ſehnu un meiteni. Pehdigi ari tee iſſlihda.

Tumſa, leetus un drehgnums pawairojās. Neſas, liſās, nejuta lih̄ſi atſtahto bah̄rinu ſuhrajam liſtenim. Mahte guk mahjās ar breeſmigo diloni, teh̄wu peedſehr̄uſchu, ar fadragatu galwu aiſweda uſ ſlimnizu, kamehr maſee bah̄reniſchi mirka leetū un drehgnumā, atſtahti weeni uſ eelas . . . Škarbs, breeſmīgs ſchis jauna gada ſaſkums, un tomehr wehl dſihwei wajadſes tah̄laki ritet, aiſwadit wehl daudſ tahdus jamus gadus . . .

Šteriski randadami tee atſtahja nelaimes weetu un ſteigſchus dewās uſ mahjam, pauehſtit mahte ſmago liſtena lah̄ſtn . . .

Pilſehtas pulkſtenis noſita diwpadſmit, kad abi maſee aiſſneedſa puſſagruwuſcho nameli kah̄dā tumſchā, weentukā ſchkehr̄ſeelā. Jammais gads bij ſah̄zees . . . Bet tā? . . . Deesgan gaiſchi to wehſtija bah̄lās ſejinas, iſrandatās azis, kuras wehl tagad mirka neaiſtnramā aſaru ſtraumē. Klufu maſee atwehra durwis un eegahja iſtabā. Seeweete guleja wehl tāpat beſ dſihwibas ſpirgtuma, ſtihiwi luhkodamās greeſtoſ. Pee durwu tſchih̄ſſieſchanas wina mekanifki pagreeſa galwu un pehtoſchi luhkojās uſ behr̄neem. Wihrs nebija — un no nelaimes leezinaja bah̄lās behr̄nn ſejinas . . . Krampigi rauſtijās leelās dſih̄ſlas uſ ſecweetes kaſſnejo ſeju. Uſazis nejauki ſarahwās un glah̄ſchainās azis luhkojās

ſchaubigi uſ meiteni. Meitene neiſtureja. Atkal iſſauſas ſpehja aſaru ſtraume, kamehr luhpaſ ſaraustiiti iſdwehſa: „Tehtim — ſadragata — galwa . . . Winu aiſweda uſ — uſ ſlimnizu . . .“ pee kam ta ſatima pee mahtes gultas . . .

Seeweete iſmiſumâ ſakehra galwu. Tad, it kâ luhg-damâs, pawehrſa azis uſ Peſtitaja tehlu, kurfch miglâ tehrtſ lidoja debefſ dſelmê, uu tikko dſirdami nomurminaja: „Eſ juhſ nepametiſchu weenus . . .“ Warbuht eſ — eſ pee jums — — atkal ateeſchu . . .“

Wina uſzehlâs ar moſam gultâ fehduſ, apſſahwa meitenes ſlaido ſtahwu un kâ ſchnaugdama to peefſpeeda pee ſlimâs kruhtſ. Wehl pluhda beidsamee wahrdi pahr luhpam: „Anna . . . Neatſtahj maſo Janzi! . . . Turatees kopâ, ſtaigajat kopigi — — ſawu ſmago — ehrtſchſkaino — — dſihwes — tatſu . . . Eſ juhſ — nepa — meti — ſchu . . . eſ pee — — jums — — — atkal . . .“ Teikums norahwâs. Wehl kahrkſtoſchâs ſkanas iſlidoja iſ ſaſchnaughtajâm kruhtim un nelainigâ ſeeweete beidſa ſawu ſmago, ehrtſchſkaino dſihwi . . .

Meitene ſatwehra ſaſtinguiſcho mahtes roſu, noſrita pee gultas zetos un iſteriſki raudaja — raudaja kâ ahr-prahâ. Maſaiſ Janziſ, eeflehhjees kaktâ un aiſſlahjiſ ſeju roſam, ari ruhgti raudaja . . .

Kahds liſtenis gan ſagaidija ſchoſ wahrgoſ bahrius?

Warbuht breeſmiga paſchuſturas zihna — zihna deht maiſes garoſas, ar to apmeerinat iſſalkumu. Warbuht laba dſihwe, warbuht zeetums, atklahti nami — warbuht ſatorga . . .

Râ par atbildi bahriau ſuhrajam liſtenim ſpehji leetus gahſeeni un paſtiprſ wehjiſch gaudoja gar ſatrunejuſcheem loga ſlehgeem druhmu, behdigu ariju . . .

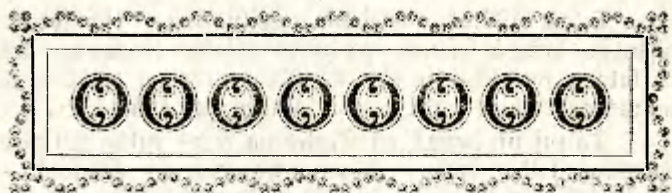
Granadā.

Tehlojums.

Motto: Ir līkteni, kureem tīf
druhmā raksturs . . .

Maģitajs Hasle,
Sudermana „Jaņa ugunis.”

1.

Nakts . . . Tumščajā sīlumā spulgo swaigšču miriadas. Majestatīgi un austi, kā fastindsis, no-
raugas arī mehņes, un wina bahlganā gaifma
met dihwainu atstarojumu uš tumščajeem aptahrtņes preešč-
meteem.

Ledains, fastindsiņošs saltums šitas gahjeju gihmjos
un krahšo tos purpura fahrtumā. Ir eestahjees patlaban
šeemas preeščwakars un lihds ar to pawairojas saltums.

Lai gan ir nakts, tad tomēr leelpilšehta nefnansh;
winas nerwosais deenas trofņis un muhšhigā dunona
nerimst ne uš azumirkli arī tagad. Daščado fabriku, dšels-
zēu un twaikom škarbee šwilpeeni, monotonaš sirgu dšels-
zēla šwanina škanas, šuhrmanu un šmago wesumneeku ratu
rihbona jono weenā mutuli, weenā škanu hoasā . . . Gaifu
wehl arweenu pilda šmirdošas ogļu gahšes, šmazejošchi
twaiķi un weegli, šmalķi puteķi. Šmagi elpo leelpilšehtas
milšn kruhts; twihķst un laiķt šem nošpeedošas, peešpeeķtas
darbibas. Progřeķš šoķo, eekahķis milķena šahbakos.
Winam dšimst un ar katru štundu nemitīgi wairojas jauni
un atķal jauni breestošchi dšihwibas špeķķi; bet šķo špeķķu
išmantošķanai padotee žilweķes loķēķi nihķuto, bahķe un
beķlailus nodķēķē, kā no weķķa šķurpu turpu šwaidilas
rudena lapas . . .

„Klauf', Edi!“ eefanzās Wihtols, draudfigi ar rofu ufsibdams Dombrowskim uš pleza. „Preekſch kam ſchis dſihwes druhmunš un ſemiſkās baſchās? Sem ſeewas tupeles neeſt. Tizi man, taš ir taš labakais. Galwu augſtaf! Eh, draudſin!“

Dſihwo tiſ ſaki;
Tur tiſtai ej,
Kur atſkan ſmeekli,
Meitas kur dej! . . .

ar patoſu nodeklameja Wihtols.

„Eš jau nemaš neleedsu, ka tew ir ſlawenā Bizerona runaš dahwanas,“ Dombrowskiš ſlahbi mehginaja atrunatees, „bet weenu ſwarigu apſtahlēli tu tomehr iſlaid iſ azim. Nepeemirſti, ka man kabatā ir tiſtai peezi rubki, un meh-neſcha gałš wehl tahtē. Neilgi atpakat mahjāš apehdu pehdejo maiſeš reezeem, nn lai eš tagad eetu ſawu atlikuſcho nabadſibn noſiſt kopā ar arſiſtenem?! Waš lai eš rihtu ar badu kaujoš? Beſprahtiba, mihtō Wihtol! . . .“

Lai gan Dombrowska bałšs ſkaneja noteikti, tad to-mehr ažiš tam uſſiſchſnaja ſen paſiſhtamā kaiſlibaš ſwehle, un beedri Dombroſki kōti labi paſina.

„Neteelejees nu! Galwenaiš, ja eſt dſihws un kuſtees, uš zitu — ſplauj wirſū! Geſim! . . .“

Wihtols weenā puſē, Swilpiš otrā un Dombrowskiš widū, tā wiini aiſzetoja beſbehdigi un brihwi uš tumſcho leelpilſehtas nomali.

Tahlumā ſpokaini pamirdſ eelaš laternas gaiſma, gandrihſ weenigā nš wiſaš garāš eelaš, nomakajā leelpilſehtas datā. Šche jau nerwoſā dſihwiba un kuſtiba ſtipri rimuſt, tiſtai retumis ſchad tad aiſſchanjaš, ſlapſtidameeš kā kaſiš, kahtš ſtrandainš ſubjektš. Garam ſchandameeš wiini pamet ſchkeelejoſchn ſlatu un ſchai ſkateenā zauri iſ-manami neapſlehptš naidš pret wiſu, rupja ſkandiba un reebigš ſwehriſkums. Wiſa figura, wiltiga un lunkani ſlidoſcha, kā glodena, katrš rokaš pakuſtinajums tā tiſtai leezina par gatawibu katram gahteeš pee rihtleš un ſchnaugt un ſchnaugt . . .

Wimpus eelas kahds aisdomigi kuhnojās.

„Ēh tu, fkrandainais welns!“ Wihtols bahrgi ufkleedja. „Ko tu tur flapstees, kà tihgeris pehž laupijuma! Wajdsi, peeluhko, ka mana duhre nefahk danzot pa tawu lunkano muguru. Kas ir, beedri, — wakai sturmet!“ un winfeh grafižās klupt ufkleelas otro puš; azumirklī subjekts bija nošudis kà uhdeni.

„Aiseet“, Swilpis eekleedfās.

Tumfchi un nefklaidri atwiknoja fchurpu leelpilsehtas dunona. Klaudsedams, dahrdedams gresjās tur nerimstofchais dsihwibas rats.

„Atsihstees, Wihtol“, Dombrowfkis domigi eefahka, „muhfu dsihwe tak ir muhschigi neišdibinama mihkla? Salihdšini, peemehram, leelpilsehtas zentru ar fcho pašču tumfcho nomali. Tur — gresniba un dsihweš pahrpilniba un tikai par fprihdi tablat atweras breešmigas nabadsibas un posta bešdibens. Kahda milsiga starpiba starp fcho dsihwi un to — tur . . .“

„Mihkla? Nu sinams, mihkla!“ Wihtols aši noteiza. „Breefch kam, kapehž mehš dsihwojam? Kahda nošihme muhsfu dsihwei un kur wina muhs nowediš, — tee ir leeli jautajumi, pee kureem uobeidsjās zilwezes prahta fpehja, kur ir wilkta nepahrfahpjama robescha. Sinami zilweki sinamos laikos ir nopuhlejušchees, un uopuhlas ari wehl tagad, fcho mihklu atrišinat, bet tas ir blekis. Smeekligi, fawà gara pašchapšinigi, wimi nahk pee daschadeem flehdseeneem. Weeni apgawo, ka dsihwe efot augstakas waras lehmums un eegriba; ziti faka, ka wina efot jautra komedija, waj episode muhschibas laikmetà; dsihwe efot weenigi tukfchš gara un meefas baudijs, fella un newariga, kà kufls behrns fawos pirmatnes autos. Wchl ziti pašaka daudš weenfahrfchati: mehš dsihwojam tamdeht, ka mums ir ja-dsihwo. Kam te ihsti taišniba, neišdibinams; bet fakts tomehr ir tas, ka dsihwe ir un paleek mihkla. Wari gudrot, žif gribi! . . .“

Tà prahtodami wimi bija aissneegufchi kahdu diwstahwu foka ehfu un apstahjās.

„Nu, beidsat reis fawus garlaizigos pahstarus: efam pee mehrka!“ Swilpis fauza. Winam reeba draugu „tuffchà“ prahntneeziba, no furas tas nefad, deemschehl, dands nefaprata.

Uf muhsu „trio“ wehrigi un pehtoschi noluhfojās eelas fargs, pehz dšimuma leitis. Warbuht ka winšch tos pašina, fawu ilggadigo, bailigo amatu peekopdams. „Trio“ nelifās par wina tuwumn ne finot. Swilpis pirmais atwehra minetā nama durwis un eegahja, winam uf pehdam fefoja abi pahrejee.

Pa freisai netihras (stikla) durwis, furām wairakas ruhtis ištstas un zaurumi aishahsti ar lupatam, weenā weetā pat ar šalmu wihtschki. Zaur aishahsto zaurumu šchirbam preešchinā pluhda tumšchili špehzigi machorkas duhmi un reebiga degwihna šmata. Geshchā blanstijās farkaneem, nstuhfuschēem gihmjeem eefšlis dšehrain bars; weenā kaktā pažehlās jau pat draudošchas duhres, šmagas un leelas, kà kaleja weferi.

„Welns, kà peekuhpinajuschki!“ Swilpis eefanzās.

„Nefas,“ Wihtols nomurdeja, „preekschšihmigi kuhpinataji.“

Raut fur no augšchas tumšchi un nefskaidri atwiškvoja dšeesmn un muštšas škanas. Rnhfona arweenu peenehmās...

Katrs pa reizei paluhfojušchees zaur stikla durwim, wini nedewās wiš tur, bet rahpās pa pašchanrām, lihku-motām trepem ņ otro stahwn, no fureenes atpluhda neweifšas škanas. Getiškšchi masā koridorā un atwehruschki kahdas durwis, beedri eekluwa labi apgaifmotā šahlē.

Šwefchneeks, pirmo reisi šche eeejot, negribot apmulst; bet ne tā beeschēe apmekletaji, pee kureem škaitijās ari Wihtols, Dombrowskis un Swilpis.

Atkal šilais machorkas mahkonis, ellifšs trofšnis un knada. Wišur gar šeenmalem šakrauti masi brnhni galdeki un sehdeki. Sahles widū leels biljarda galbs, fura wirs-drehbe gandrihs jau raiba, nefkatotees ņ to, kà pate pamata krahša bijušt reis škaišti šata. Gar logeem tumšchfarkani

aistari. Weenâ kaktâ pazelas dšelfs krahšniinas truhba, uosmehreta laut kâ ar katkeem balta. Sahles kaktos eefleetas haršes, weena šawadaka par otu, kâ krahšas un formas, tã ari leeluma šinã.

Pee biljarda galda patlaban raujas uoswihdušchi tšchetri drufni fabrikas štrahdneeki, nošwehpufšcheem, melneem gihmjeem un wišl wehl šawãš parastajãs, nošmuletãs darba drehbēs. Redšams, wineem naw atliziš laika pahreet mahjãs un notihritees. Wehli wini attifufšchi no darba, rihtu agri jabuht jau fabrikã: tiš ari atkeet, kã tãs pahris nahts štundinas preekšch ištšihwes. Kur tu nu žilwešs eefš wehl tihritees. Beš tam, pahreeš mahjãs — šewa pnhziga, nelaidiš, nn te nu wehl peedewam aplihp kã dadšchi brehkuku bars: naud, wehššch . . . eh, labaki nemaš mahjãs neet. Un tã nu wini wišl, gandrihš krekloš, raujas gar biljardu.

Up špehletajeem druhšmejas šinkahrigi štatitaji un gaida uš špehles ištuhšumu. Dašchi no teem jau štšipri peedšehrušchi, grihtojas un neapšinigi kant šo murmina pee šewis. Galdeki ari wišl aišnemti. Pee wineem šehšch štrahdneeki un šurpneeku šekli, nogahjušchi študenti un balti kãšneji škrišwerišchi un šomiji. Štarp wineem — haršštenes, ištšupruščas, šlinigi=bašlas, gehrbnščas, pa leelakai dakai, weeglãs un netihrãs škrandãs. Daščas no winãm dšer tehju, šmejas un šoko, šamehr žitas atkal wešš kãhdu šen apdilušchu meldišu, pawadidamas to ar haršes trinkščinãšchann. Tablak šehd dašchi cebraužeti=lauženeeki, bola ažiš un redšami brihnas par wišu. Šmeekli, škala blaštisčanãs, dšeesmu un haršu škanas, biljardu šoku šiteeni pa šilonšaula bumbam, — wišš tas apdulina. Šchi pekšle, šurã eestihdšis patlaban ari „trio“, ir harššštemu galwenaiš mitekliš. Še winãs, pehž gruhtas deenas gaitas, šalašas un waj nu turpina šawn mafeenešigo darbu, nošlihžina dšihwes ruhgtumu, jeb eegreesčas te weenigi tapehž, lai bnhthu šur nolikt šawu galwu . . .

Drošchi, pazeltãm galwam, areššoneem štrahdadami, wišl trihš beedri laimigi ištlaufãs žauri druhšmai uu eetika otrã, tahdã pašchã, šahlẽ. No tureenes, jau kreetni šwihšdami,

tee lausjās wehl tahlaki, treschā un zeturtā. Wišur weena un ta pati glešua. Zeturtā sahle tee ar mokam atrada neaishmentu galbeli un peeguruschi atlaidās uš sehdekteem.

Wihtols smagi elšaja un slauzija šweedrus no gihmja. Brihdi wini klufuzeesdami apluhkoja raibo publiku. Dombrowškis wehrša usmanigu un ilgi pehtošču skateenu kaut kur projam — attahlajā kaktā uš loža pušt; wišch tā nogrima femi, ka aismirša pat apšahrti un beedrus.

„Kelnier!“ blahwa aishmakschu balst Swilpis tā, ka i Dombrowškis sarahwās un atmodās no šaweem šapneem. Šautais iskuhojās is puhta.

„Šeščas pudeles . . .“ Swilpis nepabeidša teikumu, eebahja pirkstu mutē un taišija troksni, kahdu dabun forki is pudeles iswekkot. Pehz tam wišch weilli ar pirkšteem pee waiga attehloja klukšteenus, kad pudeli istukšcho. Kelners glaimi pašmihneja, palozija galwu un nosūda. Rā šchelta bešdeligas aste pazilajās, winam aishfreemot, melnās frakas abi pakatejee stuhri. Daščas minutes wehla beedru glahšes putoja „Mincheneetis“. . .

„Rudi — tu?!“ peepešchi noškaneja Swilpim aish muguras. Wišch apgrešās un šlatijās pehz šauzejas. Wina preekschā šahweja kahda haršistene, bahu rehtaim, isdehdejuschu seju, dšiki eekrituschām fruchtin un eedubuschām azim. Wina bija tiš šbzina un, lišās, newariga, kā wehja šhurpu turpu šwaidits šakaltis šahles šteebrišch. Melanfolišku skateenu wina luhkojas uš Swilpi.

„Peefehdees, Sona!“ Swilpis uš blakus ešošcho šolu rahdija. Brihdi, it kā kautredamās, wina pašahweja, tad ahtri peegahja pee galdeka un apsehdaš.

„Tehju gribi? . . .“

Wina peekrišdama pamahja ar galwu. — Kelners atneša porziņ tehjas, daščas zitrona šchekhlites un pušpudeliti araka.

„Kur tawa harše?“ Swilpis pehz brihšcha jautaja.

„Tur,“ wina rahdija ar roku. Kaktā guleja, jau štipri nodilusē, pašwikus eefleeta, harše.

„Nu, labi. Tu mums, Sona, kaut ko ušpēšle, tīkai, šini, ne tādū behdigu, kā pagahjušcho reiši. Mums vajaga lihgfmeem bñht, — šaproti, — lihgfñotees beš gala! Mehš neefam nahfñšchi, lai šche behdatos. . .

Jods lai parauj behdas, raifes, —

Muhscham dulei jubilo!

Jods lai rauj, jods lai rauj,

Muhscham dulei jubil—l—o—o—o!“

Swilpis kā neprahťigs fehřza.

Sona meerigi turpinaja tehjas dšerščamu. Kas atteežās uš Swilpja wahrdeem — wina toš ļoti labi šaprata. Uri tad, ja wina pat nešpēškā šakimtu, uo winas pagehretu weenigi lihgfñibñ: beš mehřa, trafuligu, neprahťigu lihgfñibñ. Šche nebija weetās behdam; neba tamdehť ļaudis te šanahřa. Ne! . . . Ģešķanejās harše . . . Papreekšchn ihšs, štraušč affords; winam šekoja kaišls, aištrauščšs, nebehđigs walšis. Šķanas te zehlās, te grima; brihščeem tranžās un jonoja, kā milšiga oķeana banga, brihščeem šchuhpožās leñni un leegi, kā wehšmas nešts štrautina wilñis. . .

Swilpis Sonas špēhli pawadija taťts šiteeneem, šidams gan ar roķam, gan ar ķahjam, ķamehř Dombrowšķis šehdeja ļlušs un mehñs. Šķanam kaišli wiķnojot, winu pahřnehma weeglas trihřas; kā dšelts winšč aišgreesās no Sonas un luhķojās atķal uš attahļaki ešoščo ķaktu. Winam šchis wahřgās haršistenes kaišļā špēhle išļikās itin kā dabas išfmeeķlis, kā pate nahwes deķa pahř gubū gubam šakrauteem, wehľ pušdšihweem, lihķeem. Un haršistene? . . . Waj wina nebija jau tiķpat kā lihķis, ar šawām dšiki eekrituščām ķñhtim un eedubuščām aķim? . . . No wiķeem weenalbšigaki išturejās Wihtols; winšč biķa atļaidis galwu atķakāt un meerigi luhķojās greestos. Wina roķa, toteef, beeščaki fehřa pehř pilnas glahšes, un tīkai paretam gandrihš nedširdami, winšč dñngaja pee šewis štraujo Strauša walši. . .

Pehř ķahda brihščha Dombrowšķis ļluši peeģruhda Wihtolam pee šahneem.

„Kas ir?“ Wihtols ļautaja pušdiktā balši.

„Waj tu redsi un eewehro, luh' tur, to feeweeti?“

„Un tad?“

„Nu skatees tatschu reis! . . .“

Wihtols peezehlās stahvus, pahrleezās pahr galda malu un iisteepis faklu kà dsehrwe, raudsijās us rahdito weetu. Netahli no loga, faktā, pee masa galdina fehdeja, weena pati, kahda harfistene un dsehra tehju. Smalkas garainas pazehlās no glahses, rafinadamas sweschneezes skaišto gihmiti. Winai blakus guleja harfe. . .

Nehija nefas eewehrojams, isnemot harfistenes wehl deesgan skaišto un simpatisko feju; bet tas jau tikai bija eeinteresejis Dombrowski. Wihtols, kà nesaprasdams, paranstija wairak reises no weetas famus atletiskos pleznis.

„Neredsu neka!“ winsh zeeti noteiza un rahmi atlaidās uš fehdefli.

„Saprotu, saprotu!“ Dombrowskis peebalsoja nosihmigi un schelmigi. „Pret feeweefchu skaištumu tu paleez weenumehr stulbs un furls. Waj tad wehl neredsi skaišto deenwidneezi? Rau', rau', skatees! . . . Ai, schis dsirfstoschās, tumeschās kà nakts, azis!! Kahds demonisks, waldsinoschs skateens! . . . Baluh', tagad wina peegreesch wifu feju mums. Waibsti kà is marmora ziristi: noteikti, smalki, raksturigi wilzeeni. Kas tas buhtu par apbrihnojamu modeli preefch flawenā italeefchu glesnotaja Koredschio madonas! Un skat', zif daiti un dsiki pahrleekusees matu skropsta par peeri, ar wahrdu: ihsts fapnu tehls, mihlestibas motiws, skaišta un zehla, kà austoscha rihla blahsma. — Waru swehret, ta ir kahda neapolitaneete, jeb ari wenezianeete. . .

Peeguris un ustrankts, Dombrowskis spehji atlaidās pret fehdefta lehni. Wihtols sarkastiski smihneja.

„Splauj wirfū!“ winsh noruhza un no jauna pildija glahses. . .

Sona wehl weenmehr dsehra tehju ar arafu. Siltais, fairinoschais dsehreens pamafam iswikinaja us winas fejas weegli-roschaimi fahrtumu. No feltuma, kuru isgaroja

šakaršufē meefa, winai aplīpa mati ap kaklu un pēri, kamehr elpas wilzeeni bija karsti un ahtri. Samā šinā ari wina išķatijās šķaista, masakais, tā līkās Swilpim.

Dombrowškis, ištukšchojis šawu glahši lihds dibenam, drahmi luhkojās uš galdu tur pē loga, winā kaktā. Šķaista deenwidueze wairs nepeegreesa šējas uš šcho pušt, bet meerigi dšehra šawu tehju. Dombrowški tas eekaršēja, kurfch nēšiu kapehž bija eedomajees, ka šķaistulei wajadsetu luhkotees ihpašči tē, kur winšch sehbd, un ne žitur. Bet wina šchis eedomas ne par matu neeewehroja un Dombrowški tas breefmigi eekaitināja.

„Safodita buhščhana!“ winšch šauza, ušlehkdams uo krehšļa un šīdams ar duhri par galbeli, tā ka pat glahšes šchehli eekauzās. Wihtols un pahrejee nēšapraščanā šakattijās. Sona noflehpumaini rahdija ar pirkstu pē peeres un smeekligi weebe šēju. Dombrowškis šchigli noleezās un eetščukšteja Wihtolam auši:

„Es eefchu masleet išķaidetees, alus šakahpis galwā.“

„Ej ween, ej! Tikai nepeemiršti apgahdat . . .“ pē tam Wihtols weenaldšigi rahdija uš tukščajām pudelem.

„Labi, labi!“ un Dombrowškis pašuda buršmā.

Uš galdeka, pē kura tagad sehdeja Wihtols un Swilpis ar šawu Sonu, parahdijās dužis alus, šchnabja pudele un „šakufšas“.

„Bravo, bravissimo! Vivat Dombrowškis!“ Wihtols eeblašwās aiskustinats. „Welna puika winšch tomehr ir, Deews šod’!“ tas pēšihmeja un šakha rihkotees gar atnesto.

„Uš Dombrowška lablašhību!“

„Lai winšch dšihwo augsti!“

Gaišā grazioši pazehlās diwas pilditas glahšes . . .

Ištukšchojis glahši un nolizis to atpakat uš galda, Wihtols šcheelejošču škatu paluhkojās uš to pušt, kur sehdeja deenwidneezē; winas wairs tur nebija.

„Ušpehlē tak un padseedi kant šo,“ Swilpis plijās ap Sonu. Sona wilzinājās: wina bija nogurusi.

„Nu! . . .“

„Waj liſſi meerâ, ſiſſna tahds!“ Wihtols uſkleedſa. „Naud te, kâ ſprahgona kaſis! Neſ', kaſ tew gan no tâs dſeedaſchanas atlets? . . . ko? . . . a? . . .“ Winſch bija ſtipri eereibis.

„Jautribu gribu!“ kehrza ſawu kaht Swilpis, mehginadams uſjeltees no krehſla.

„Paleez, es dſeedaſchu,“ Sona fluſi tſchukſteja un panehma harſi. Lai ari ziſ noguruſi — wina nepretojâs Swilpja eegribai; winas dſihwes kahtiba winai to bij peeradinajuſt: kapeiſas, kuras atmata lihdsjeetiga roka nabaga harſiſteenei bij loti maſ; bet no tâm wajadſeja wahrgo dſihwibu wiſſt . . . Un wina uſſahſa dſeedat; winas balſs bija neſſaibra, pa daſai aiſſmaſuſt; reiſem ta apſtahjâs un ilgi meſleja pehz brihwa gaiſa, pehz elpaſ.

Dſeefmas widû pee galdeſa peenahza Dombrowſkis; wina waigs bija druhm̃s un tumſch̃s.

„Ha, ha, ha! Liſgahja!“ Wihtols nirgajâs.

„Pats ſinn,“ Dombrowſkis ſtrupi atbildeja, noſehſdamees ſawâ agrakâ weetâ. Ahtri winſch kehrza pehz glaſhes un to weenâ wilzeenâ iſtuſſchoja, it kâ gribedams noſlihzinat ſawu diwehſeles nemeeru. Sona wehſ weemumehr dſeedaja.

Dſeefma jau gahja uſ beigam, te uſ reiſ winas balſs kaſdâ augſtâ, gruh̃ti iſdſeedamâ toni notruhſa, aiſrahwâs. Iſ winas kruhtim iſrahwâs karſtoſch̃as ſkanas. Iſgs, ſauſs klep̃us winn moziſja, kamehr beidsot kruhtis tiſa kaut kaſ waſâ: reiſu pa reiſei wina iſſp̃lahwa — gan ſaploſitu plauſchu gabaluſ . . . Dilonis nenogurſtoſchi ſtrahdaja ſawu poſtoſcho darbu . . .

„Peeteef!“ Dombrowſkis pawehloſchi uſſauza. „Tu, Sona, wairs nedſeedi: tawas kruhtis jau pawiſam beigtas. Mehgini eeſtahtes kaſdâ ſlimnizâ preeſch plauſchu wahjneek̃eem . . . Te buhs par tawâm puhlem,“ un winſch

pasneedſa Sonai rubuli. Wina dſitu, gruhſſirdigu, pateizibas pilnu ſkateenu uſluhſtoja Dombrowſki, panehma harſi un lehnām aiſgahja.

„Taſ ir labi,“ Wihtols noteiza tehwiſchigā balſi...

2.

Seelpiſſehtaſ namu logos ſaitejaſ dſidrſ rudena rihta ſauliteſ ſmaids. No ſchi ſmaida ari atmodaſ Dombrowſkiſ.

Winſch atwehra ažiſ un laiſti paſuſtejaſ. Wiſoſ lozektoſ bija manamſ taħdſ nahweſ gurdenumſ, it ſa tee buhtu lauſti waj peeleeſti ar ſwinu. Galwa ſaſpeja un no ſahpem ſkaħbi ſawillkaſ Dombrowſka giħmiſ.

Leħni, neſteigdameeſ, winſch ſaliſa rokaſ ſem galwaſ un eeſaħka domat. Rā garaſ, wiģigaſ lentaſ, domaſ rindoja pa wina galwu, ſakuſa un paſuda nepaħrredſamā taħlmā. Winſch domaja par Granadu, par aplamibā paħrlaiſto naħti, par Sonu, par Wihtolu un Swilpi, kuri tepat blaſuſ uſ ſalmu maiſa kraħza un ſchaħza, ſa palaiſti uħdenſ dſirnawu dambis, un peħdigi par ſawu dſiħwi. Ta bija naħtſ . . . Wiſu ſawu naudu winſch bija nowitojiſ, iſņemot daſchuſ wara gabaluſ, un paħrnaħt wiwi paħrnaħza tiſai ſtundu atpaſaħ. Dombrowſkiſ nopuħtaſ . . .

„Atkaħ weena naħtſ,“ winſch domaja, „wed tuwaſi ſapam. Un žitadi neeet. Schiſ dſiħweſ weenalbſigumſ, ſailumſ un weenpuſiba ir par dandſ ſchaudſoſchi. Dūħwe beſ daiħuma mani nomahz, noħauj, gruhſch dſiħaki un dſiħaki dubtoſ. Un eſ neſpeħju tam pretoteeſ; negribu pretoteeſ: tam tiſpat naw nekaħdaſ noſiħmeſ. Ta dſiħwojot eſ maſakaſ uſ azumirħli aiſmirħtu ſawaſ dſiħweſ breeſmigo tuſſchħmu, neweħrtibu, un ari taſ ir baſamſ, dſeedinoſchſ baſamſ preeħſch maitataſ ſirdſ . . . Ja, žiħ dabiga un un ſaprotama leeħaſ mumſ muħſu dſiħwe; žiħ weenkaħrſchi iſſkaħdrojami uſ pirmo ažu uſmeteenu leeħaſ ſchee dabaa muħſiģee, ar muħſu dſiħwi ſaiſtitee, nemainoſchee liħumi, muħſiģigā kaħrtiba un pati muħſiħiba, un tomeħr žiħ wiſſ taſ ir diħwainſ, neaptiweramſ, plaſchſ un beſgaligſ.

Prahti stingst, domas kalst, werotees fchaî beşgala telpu un laika plaschumâ. Râ atşpoles rişinas gadu-şimteni, kâ bildeş kaleidoşkopâ feşo audşe peşş audşes; bet iş beşgalâş laika ştraumes dşimst jauni gadu-şimteni, jaunâş audşes, — aştri naşk, eet un paşubd . . . Radeşk? . . .”

Dombrowşkis apştahjâş domat; wiņşch bija nemanot ņapinees patş ņawâş domâş, apmaldijees ņawu domu labirintâ un tagad kâ aţlş weli grahbştijâş un meşleja işeu. Zeeshi ņarauktâm luhşam, plaschi atplehştâm azim wiņşch ştatijâş greeştos, pee kureem weegli drebeja şpoşchş rihta ņaules ştarş. Brihdi wiņşch tâ guleja, it kâ ņaşalis, it kâ treeaş kerts: beş domam, beş maşakâ lozektn pakusti-najuma, lişâş, ka pat şirdş tam apştahja puştet, şchi ştraujâ, kaishâ, peşş augştakâş un daikakâş dşihweş şlahp-ştoşchâ şirdş. Bet tad wiņşch şpehji ņakustejâş: kaut kaş neiştakami tiştamâş, dweşşeli kairinoşchş, şagrahba wiņn ņawoş walgoş. Şarfistene? Maigş un daikşch, kâ peeglandigş waşaras naştş ņapniş, noştahjâş preeşch wiņa gara azim şķaistâş melnaşainâş deenwidneeşes tehş. — „Kaş wiņa tahda bija? no kureenes? Rakhâ zetâ wiņa tişufe par şķejoşcho şarfisteni, par Granadaş weeş? Kaş wiņu speediş uştureteeş şcho, no malu malam ņapluhduşcho ņalaşchnu un blandonu widû? Un kâ wiņa neşaşķaneja ar ņawu rupjo apşahrtni, ar troşķchnaino dşihwi, taişni kâ şwaiga lotuş puķe, eeshweesta şmirdoşchâ luhşchnu kaştê,” Dombrowşkis domaja un wiņa dweşşelê uşauşa nepahrwaramâş ilgâş: ņatikt un redşet wehl tiķai reişi şchâş aziş. Wiņam rahbijâş, ka lihdi ar şcho ņatikşchanoş wiņa weenmulâ dşihwe eemantotu jaunu wirşeenu, jaunu noşihmi; kâ wiņşch eeguhtu to ideali tişro un deewigo, uş ka wiņşch gadeem ilgi bija weli zerejiş un gaidijiş. Warbuht wiņa bija taş neşinamais, nenoteiktais tehş, kuru şlepeni bija radijufe un weidojufe wiņa wehtrainâ dweşşele un ar kuru, rofu rokâ ejot, wiņam uşauştu jaunş laimeş rihtş; atdşimtu reiş tahlâ jaunibâ kluşi lolotâ şelta naşkotne. Waş taş waretu notikt? Waş wiņşch waretu uşķaht jaunu, apşķaidrotu dşihwi; jeb ta buhtu atķal weena no tâm dandşajâm illnşijam un ņewis peewilşķana, ar kuraş tik beeshi mehdşam peepildit dşihweş breeşmigo tufşchumu . . .

Rà luhgdamees Dombrowffis iſſteepa roſas; tehls iſgaifa, iſſuda lihdfigi rihta rafai dſihwinatajos ſaulites ſtaros. Uſ ſalmu maiſa kaut kaſ ſaſuſtejās, pazehlās iſpuruſe, ſalmeem peeſirufe galwa, un rupja, aiſſmaſuſe balſs nodahrdinaja:

„Eđi, waj tu nomodā? Gribas dſert! . . .“ Tas bija Wihtols.

Dombrowffis ſarahwās. Peleſā, ſch#audſoſchā iſdeeniſchēiba atwilka winu atpatat dſihwes teeſchamibā, no kuras tas uſ brihdi, kā ehrgta ſpahrnos, bija aiſludinajeſ.

„Paſkatees!“ winſch iſhī atbildeja un gribeja patlaban no jaunā ſahkt domat, kađ peepeſchi no tahleenes atwilkoja pulkſtēna ſlanas; noſita dewini. Dombrowffis neweiſli iſrahpās iſ gultas un ſahka ſteidsigi gehrbtees: puſdeſmitos winam wajadſeja buht jau kantori.

Wihtols, uſmeklejis uhdeni un padſehrees, nolikās atkal uſ maiſa, blakus Swilpim.

„Waj tu wehl guleſi?“ Dombrowffis eernmajās, pagreeſdamees pret Wihtolu.

„Ja ko tad gan?“ winſch atbildeja.

„Labi. Paguli ari. Tikai neaiſmirſti Swilpi pazelt, jo winam taſ jabuht tirgotawā. Un tad ſini, Wihtol, naudaſ mau wairs naw, iſnemot daſchuſ ſihkumus, par kureem naw wehrts pat runat. Pagahjuſcho naſti eſunn nowitojis wiſn . . . Mehgini ſadabuht naudu un pagahdā ko nebuht ehſchanai; ari iſtabu wari kaut ziſ ſaſahrtot.“

„Buhs,“ Wihtols laſoniſki noruhza, puſmeegā apgreeſdamees uſ otreem ſahneem un eeti#damees zeeſchafi wilnainajā ſegā. Dombrowffis wairs neuſſahka ſarumu; winſch brihdi, it kā ko meſledams, paſkatijās weenā un otrā laſtā, iſdſehra daſchās glahſes aukſta uhdeus, paſkatijās wegā, apputejuſchā ſpoguli, atſtahja beedrus un knaſchi de-wās uſ kantori . . .

Œhi preeſchpuſdeena preeſch Dombrowffka bija ue-iſſaſami gruh#ta. Galwa winam taiſijās waj puſchu ſprahgt;

roķas pee rakstīfchanas manami drebeja, un reisu reisem winšč eefnaudās, pahrleezees pahr papireem, ar spalwu rokā. Stundas wilkās tik gauš, it kā uš nuhju atšpeedušeēs wahrga wežite.

Beidsot, pulksten divos, kantoris tika flehgts . . .

Pahrnahzis mahjās, Dombrowffkis atrada Wihtolu weenu pašču ehrti fehdam pee galda, kamehr Swilpja nebij; winšč bija kaut kur nosudis. Istabā walbija ta pate nekahrtiba, kāhda wina bija Dombrowffkim aisejot. Uš grihđas mehtajās pusisbiris šalmu maišs un šegas; teem blakus — pahrs krehflu ar atlaustām kāhjam, pa daķai šaplehīts mahla mašgajamais trauks, rupjas šeepez gabals, un pa wišu istabu guleja išwasati šalmi. Un wiša šcha gresnuma widū, lepni, kā karalis tronī, išpuhriš, nemasgajees, fehdeja Wihtols — studiosus juris. Winam preefšhā uš galda atradās leela šchnabja pudele, alus un daščadi nškoschamee. Dombrowffkim eeejot wina waigs nošklaidrojās un uš luhpam parahdijās pašchapsinigs lepnuma fmaids. Winšč ušzehlās no krehfla un tuhltigeem šoteem tuwojās Dombrowffkim. No gahjeena jau wareja manit, kā winšč kreetni eemetis.

„Chdi, brahlit,“ winšč dahrdinaja, ar šawām atle-tiškām rokām šchnangdams Dombrowffki, „redši šolijumn išpildiju! Chdi, dšeri un, galwenais, lihgfmojees, kamehr eš jauns, jo kad jau kaps buhs pee durwim, tizi man, nebuhs wairš laika. Dšihwes augstaka un dšitaka filo-šojija: mahki dšihwot, baudī dšihwi un dšeri, kamehr krihti! Wišs žits . . .“ Winšč nenobeidja teikumu, bet šparigi atmēta ar roķu, žaur to gaischi apšihmedams neišteikto, t. i., ka wišs žits — tihras mukšibas un blehņas. Dombrowffkis pazeetigi, lai gan šaihđšis, nošklaušjās beedra nupat išteiktos, ne wišai šareschgitoš dšihwes uššfatos, pee tam mehginadams atšwabinatees no wina milšu apšampeena, kurfch winu wehl weennmehr šchnaudja kā ar dšelšs štaugam.

„Nu, laid tatšču reis wakā!“ winšč pehdigi eesauzās, redšedams ka nekahdi naw eefpehjamš atšwabinatees no Wihtola. Pašaki labak, ka tn tiki pee tahđas bagatibas,“ winšč teiza ar roķu rahdidams uš bagatigi apšrauto galdu.

„Eh, ko! Wihtols atbildeja tahdā balst, it kà te buhtu runa par kaut ko parastu un iſdeenſchku. „Ta ir, draugs, loti weenfahrfcha leeta. Peefehdees, es tew iſſtahtſichu.

„Kur tad Swilpis, ka wina wehl nemana?

„Mehs abi ihſi preefſch diwpadſmiteem aiſgahjām no ſchejeenes; winſch teizās eefſhot uſ tirgotawu; wehl naw atgreesees. Nabaga Swilpis! Mudeen, winſch iſſkatijās tahds, kà no uhdena iſwilſtis runzis. Tihri ſmeekligi!“ un Wihtols ihſi uu rauſtoſchi eefmehjās. Pehz tam winſch peepildija diwas ſchmabja glahſes, iſdſehra weenu un apſehdās.

„Redſi,“ Wihtols eefahka no jauna, „leeta ta: kà jau ſaziju, ihſi preefſch diwpadſmiteem mehs ar Swilpi atſtahjām tawu dſihwofli. Ja, atſtahjām; bet kà? . . . Welns lai rauj! Galwā tahds trofſnis, it kà tur buhtu eeweetufchās, maſakais, deſmit biſchu ſaimes, nu, un rihtle — iſkaltuſi kà weza muza. Tu, ſwehtais tehws, ne pilites alus! Kaut jel weens weenigs malſs buhtu bijis! Eju tà pa eelu un gudroju; bet ap mani dobji . . . putekſi, twaiſi . . . rihtle ſchuhſt un kaſt . . . Eh, tahda dſihwe, ja tew kapeika naw pee dwehſeles, ir wehl gruhtaka, nekā gruhta. Labi, ka wehl lai kà eedomajos par Franziſku. Tu taſ wina paſihſti? . . .“

„Neka es neſinu,“ Dombrowſtis atzirta, pehſſchmi uſzeldamees no krehſla un leeleem ſokeem eedams no weena iſtabas kaſta otrā; winſch bij ſtipri nemeerā ar ſewi: wina kaut kaſ nomahza. Wihtola labſirdigā pſahpaſchana wina uſtrauza, eekaitinaja. Geleekteem plezeem, ſarahwees kà eſis, winſch ſkraidija pa maſo, netihro iſtabeli, ſchad un tad ar kaſjam paſperdamſ wilnaino ſegu, ſalmu maiſu, waj ari tihſcham aiſſkahrdamſ puſſalausto krehſlu un uſ weenu puſt neweiſli ſaleekufchos galbeli. Brihdi tà ſkraidijis, winſch pehdigi peegahja pee loga un ſahka luhtotees uſ eelaſ, uſ kuras walbija leelpilſehtas roſiba un ſteiga. Wina bahtā ſeja bija tapuſi wehl bahtaka, ſahpu pilnaka, kamehr maſleet' peewehtajās azis ſibſchwoja nemeers, dwehſeles uſtraukums, waj warbuht ari ilgas pehz ka tahla, neaiſſneedsama . . .

Dabuiis no Dombrowſka tiſ ehmigu, pawifam negaiditu atbildi, Wihtols brihdi fehdeja nekuftoſchi, nesi-nadamš wairs ko tahlak teikt. Tad winſch paraufſtija plezuš, peepildija ſchnabja glahſi, iſdſehra, noſptahwàs un ſſatijàs atkal kà apmulſis uš Dombrowſki, kurfch wehl arweenu ſtahweja pee loga.

„Kà neſini?“ winſch pehdigi eeſauzàs, puſiſbrihnejees, pnsaiſſahrts. „I. gildes tirgotaja S. kundſes fehſeni wairs nepaſiſhti?! Nu, draudſin, galwu jemak! Zik reiſes wina man naw iſlihdſejuſt, gan ar naudu, gan ar drehbem. Wehl pagahjuſchà gadà no winas dabuju feſchdefmit rubluš, lai taſ reiſ beidsot ſtudijas. Naudu, ſinamš, nodſehru lihds pehdigai kapeikai. Un, pateeſibu ſakot, preeſch kam ſtudijas beigt? Saki preeſch kam? . . .

Wihtols eemeta un turpinaja :

„Bet pag', kur es tatſchu palitu . . . Nu ja, es aiſgahju pee Franzifſkas un, ſinamš, dabuju no winas apalus peezi rubluš; beſ tam ſolija man dot jaunu ſeemas mehteli. Ej, tu, ſaſini, laiſkam ſpekulè uš to, ka es wianu prezefchu; jeb warbuht to padara taš, ka eſmu ſtudentš — nahſamais teeſu ſinibu wihrs. Tahds ſtudentš, taš jau, brahlit, miſſigs putnš! . . .“ Wihtols aſi un ſobojoſchi eeſmehjàs, pee tam paſchkeeledamš uš Dombrowſki, kaš wehl arweenu ſtahweja pee loga un lukhojàs uš eelaš.

Uhrà ſala, jo gahjeji bij eerahwuſchees dſiki mehteloš, gahja ſaweebuſchees un ſalihkufchi, kà ſem ſmagas naſtaš. Pa eelam draſoja braſchais ſeemeliš, kamehr gaiſà ſchur tur iſſklaiduš rinkoja weeglaš weeglinas baltaš ſneega pahrfklaš, leeleeem ahtreem lokeem laiſdamàs lejup. Seema nekawejaš; wina knaſchi dewàs ſchurpu pahrfalneem un lejam un ſem winas auſtajeem ſokeem faſtinga pehdejaš rudens puſites, pehdejaš lapas; wihta un bira baħlee ſihkee rudens ſeedini . . .

Dombrowſkiš ſen wairs neſlauſijaš Wihtolà; winſch rebſeja no auſtuma dreboſchoš gahjejuš, rebſeja lidojoſchàs ſneega pahrfklaš, dſirdeja ſeemeta wehja greeſigo ſchalkonu un peepeſchi winam tiſa neiſſakami ſchehli, — ſchehl agri

wihtufchàs jaunibas, ſchehl paſaudetàs dſihwes. Peeſlehe-
jees zeefchi pee loga, winſch kà pa meegam, kà nemana
fluſt tſchufſteja:

„Xi, tu auſtã, nejuhtigà daba, kà tu ſaffani ar
muhfũ dſihwi, fur tapat uſ katra ſola bahrgais ſeemas
ſals nomaità tuhſtoſcheem maigako, wahrigako dwehſeles
ſeedinu . . .“

Nedſedams, ka Dombrowſtis nepawiſam neſlanſtjàs,
Wihtols ſaſkaitees aiſgreeſàs ſahnis. Winſch wairs neuſ-
ſahka ſarunu, bet fluſt ſwilpodams riſkojàs gar galdu.

Peepeſchi uſ trepem bija ſadſirdams ſolu troſſnis.
Brihtinu wehlaſ pa dnrwim kà wehtra eedrahſàs Swilpiſ;
winſch bija nobahlis un ſtipri uſbndinats.

„Ko, ‚Karline‘ uſ galda?“ winſch eefehrjàs, eerau-
dſijis jau puſe iſdſerto ſchnabja pudeli. „Dod ſchurp!“

Kreetni eemetis, Swilpiſ, ne uſ weenu nepaſtatijees,
noſehdàs uſ gultas malas un ahtri iſgrnhda:

„Slitti, ſlitti! Vergunows mani padſina no tirgo-
tawas. Newajagot ſchuhpu, klaidonu un ko wiſu wehl ne!
Slitti, ſlitti!“ Winſch eefpeeda galwu rofàs un brihdi
nekuftoſchi ſehdeja.

„Kapehẽ tu riſkojees tiſ neprahtigi?“ Dombrowſtis
pehẽ ilgakas klufeſchanas eerumajàs, domigi un pahrme-
toſchi. „Neeka iſpreezas dehl tn paſaude weetũ.“

„Ari man jaatſihtas, ka leelaſu mulkibu tu newareji
iſdarit,“ Wihtols peeбалſoja. „Preeſch kam, welns, tu
weetu paſaude?! Ja newari neſt — nedſeri; bet weetu
nepaſaude. Saſi pats, kas no tewis lai war iſnahkt:
rihtn ſchnaudſejs. Tahdus putnus, kà tewi, mehs it labi
paſihtam: jums tiſai reiſi wajaga flupt, lai notiftu
lihds karatawam. Uſ manis tu, brahl’, neſkatees; es
eſmn iſnehmums. Man . . . Eh, bet nſ tãm behdam
— eemetiſim!“ un trihs rofàs brahligi trauzàs pehẽ
pilnajam glaſſem.

3.

Wakara, pabeidsis kantora darbus, Dombrowskis negahja wis uš mahjam, bet nogreesās uš jau pašistamo Annas un Totlebena eelu stnbra.

Nestatotees uš beedru runam, lai winšč šhodeen darbā neejot, Dombrowskis bij ašgahjis, kamehr wini bij palikufchi pee buteles. Naudas teem bija pa pilnam. Beš Wihtola peezi rubuteem ari Šwilpis bija dabujis no Lergunowa pilnu mehnefcha algu. Dombrowskim darbs šhodeen nebija weizees. Reisu rešem winšč, galwu atstutejis rokās, nogrima ilgās, dšitās domās. Winšč domaja par harfisteni, kura bija nemanot eesagufēs wina kruhtis un tur nozeetinajnēs. Winam wajadseja winu wehl reisi redset; tikai reisi noluhkotees uš flaido tehlu, fkaisto gihmiti, leelajām, tnmščajām azim. Un pabeidsis darbu, pirmo reisi weens, beš beedreem, winšč domigi klišda nš Granadas pušt.

Winam eeejot Granadas dšihwe riteja šawā paraštā, raibas daščadibas pilnā gaitā. Dombrowskis laufās zauri kauschu wairumam, azim mekledams klušt deewinato, klušt peeluhgto. Upfahrt winam trofšhōdama un tščhalodama publika. Šhur tur faktos šchehli un raudofchi eeffanejās harfu stihgās, pahreedamas brafchā allegro. Dombrowskis zihīgi mekleja pehz deenwidneezēs, bet nekur newareja tās eeraudsit. Jau winšč šaudeja zeribu winn šatikt, kad peepefchi . . . ja, ja, ta wina bija . . . pee ta paščha galdeka . . . Winšč weegli nodrebeja, šajufdams dwehfele tihšamu, dedjinoschu juhtu straumi, kura wilnoja un pamasam ispluhda par wifu augumu; winam bija tā, it kā winšč guletu pušēs, un ap winu wihtdamās wijās wijokū, rešedu un maipufišchu wihtnes, išgarodamas šaldenu, reibinoschu šmaršchu, lihds klušt eemeeg, ašlibodams uš weegleem šapnu špahrneem kaut kur bešgala tahli . . .

„Ali, šhis azis, šhis azis! Rahds škateena dšitums, kahds mirdšums, itin kā briljanti laistas!“ winšč pee šewis tščhufšteja un kā nespehta pahrnemts, atšpeedās ar wifu augumu pret šahles šeeni, kamehr ap winu dobji duneja kauschu ruškona, jaukta jautreem šmeekleem un pahrgalwigām harfu škanam . . .

Neweenu mirkli Dombrowſkis neiſlaida iſ azim maſo galdu, pee kura fehdeja deenwidneeze; wina paſauza ſelneri un liſa tam atneſt tehju. ſelneris ſteidiſigi aiſgaſja. Sweſchneeze ſaſahrtoja ſawu ſtipri nodiluſcho ſchewijota ſwahrfu, atſtuteja tad galwu rokās un ſihwu, ſapnainu ſkateenu luhkojās uſ loga puſi. Redſams, ka tai nebija ne maſaſās daſas gar apſahrtejeem.

Weegla ehna pahrlaidās pahr Dombrowſka ſeju. Winſch brihdi zihnijās ar ſewi; wina gihmja muſkuli nerwoſi rauſtijās, un pats winſch bij uſbudinats. Beidsot tomehr liſās, ka wina ſmadſenes bija iſſtrahdajuſchās kaut ko zeetu un negroſamu. Stingreem, ſlaideem ſoleem winſch tuwojās galbelim . . .

„Atwainojat!“ . . . Sweſchneeze ſarahwās, kà iſ hipnotiſka meega modinata. „Waj es warbuht drihſtetu ſche peefeſhdet? . . . Kà paſchi redſat, wiſas malu malinas aiſnemtās no daudſajeem waſara weeſeem.“

Wina lehni, kà wilzinadamās, pazehla nolaiſtās azis un iſbrihnejufchos ſkateenu raudiſijās uſ Dombrowſki.

„Sawadi! Man juhſu ſeja leekās paſihſtama un kaut kur jau redſeta. Ja nemaldos, juhſ waſar, lihds ar ſaweem beedreem un wehl weenu ſeeweeti, pehz aroda — manu ſolegeni, fehdejat luhk kur, pee ta galda,” wina rahdija ar roku uſ attahlaſi eſoſcho ſaktu. „Ja, ja, tagad es gaiſchi atminu.“

„Tà tad juhſ to eſat eewehrojuſchi,” Dombrowſkis apjuzis nomurminaja.

„Ja, es juhſ eewehroju, kà eewehribas zeenigu, pee-wilzigu un mihtu perſonu,” ſweſchneeze ſobojās. „Bet,” wina jau nopeetnaki turpinaja, „es jums dodu padomu atmest ſawas mulſigās eedomas un labak man netuwotees: buhſ weltigas puhles; beſ tam eſmu gatawa furam katram kaſ tikai eedroſchinaſees mani aiſſahrt, beſ kautreſchanàs uſ wina galwas iſſkanot ſawu harſi. Peedodat, ka es domaju iſleetot tiſ rupju lihdselki, bet ſkatotees no mana ſtahwolka, zitadi neeet.“ Winas balſs bija zeeta un pateefu draudu pilna. Dombrowſkis weegli noſarka.

„Juhš maldatees, mana godatà! winšch atbildeja, lepni atflehjees un ar dširktoschu fstateenu. „Es netuwojos ais patigeem, rnpjeem noluhkeem, aisskahrt juhsu personu un godu. Teikschu atklahti: juhs man efat simpatiska no pat pirmà agu usmeteena, kad es fehdeju tur, pee ta galda, kuru juhs patlaban peeminejat. Tomehr, ja buhtu juhs aisskahriz un ja efmu jums nepatihkams, waru tuhlin aiseet. Uš redsefchanos!“ . . .

„Paleekat!“ . . . Swebchneeze atbildeja ihfi un noteikti, jau ar mihkštaku un maigatn balfi, un Dombrowfski — palifa.

Wina weenfahrfchà runa, frfnigais, bestaislais fstateens, nepahrspihletà istnrefchanàs, — wišs tas sahka eedwehst harfistenei pamafu zeenibu pret Dombrowfski. Un tad, fchee smalki bahlee, fehree, fahpjin pilnee waibsti! Waj wini par daudj gaischi neleezinaja par dšikam dwehfeles mokam un fahpem? — „Ne, fchi zilweka frnhtis newar peemahjot fema lopiba, fwehrista dšina,“ fwefchneeze domaja, wehl arween zeeſchi apluhkodama Dombrowfski. Wina puhlejàs atrifinat mihklu: kas fcho zilweku fpehjis tuwinat tahdeem, — pee tam wina newižns eedomajàs par Dombrowfska beedreem, kuri fche wakar ſchuhpoja un trofſchnoja.

Dombrowfskis, kas faprotams nenojauda, fahdas domas wirknojàs fwefchneezes galwà, pawehleja atnešt porzijin tehjas, meerigi peeſehdàs pee galdeka un nſſahka farumu:

„Jums laikam gan iſliſàs dihwaina mana tuwoſchanàs?“

„Ne titai, iſliſàs, wehl tagad neefmu par to ſkaidribà.“ — Atkal ſobgaliba un balſs afums, lai gan fwefchneeze to pate nahktoſchà brihdi jau groſija. Wina to mehginaja iſlabot zaur mihkti ſtarwoſſchu fstateenu, kuru Dombrowfskis ari uſfehra.

„Simu, ſinu! . . . Mehš abi atrodamees weetà, kura nemehdi uſturetees labafi audſinatas familijas lozekki. Es iſſaku to bej ſtomifchanàs un domaju, ka ari juhs tam pilnigi peeſrihtat. Waj ne?“ — Wina apſtiprinaja Dombrowfska wahrduš ar lehnu galwas mahjeenu.

„Mehs atrodamees,“ Dombrowskis turpinaja, „palihduschu blandonu alā. Waj tad tas kahds brihnums, ja zilweks tahdos apstahktos maldas! Juhs, peemehram, atrodatees sche, un waj nebuhtu bijis dabigi, ja es juhs usluhtotu par tahdu paschu ka wisi ziti . . . atwainojat, juhs sawelkat usatichus . . . es tītai pasfai drojuma pehz . . . bet ja newehlatees, atstahim to. Tahlak, ari es atrodos scho daudso zilweku starpā, kuri wisfwehtakās dwehfeles juhtas mihda ar kahjam, fmejas par tām, kuri fkaistumu, formu daitumu un deewischko mihlestibu kalpina semiski, weikaliski. Un ja nu es sche tuwojos jums, ka tad lai juhs mani nesanemtu neustizigām azim, nedomatu, ka mana tuwofchanās faistita rupjeem, patmihligeem noluhfeem, no kureem janofarksti ikkatram kreetnam un godigam feewetim. Waj ne tā?“ . . .

„Juhs issakat taisni manas domas,“ wina eebilda. Dombrowskis pasmaidija, bet schis fmaids bij fahpigs un ruhgts, ka nahwes sahles.

„Es tizu to un ari it labi sinu, ka man naw ne masaka peerahdijuma, lai nowehrstu no fewis maldigās domas. Kas par mani galwotu? Waj weenfarschais teikums, ka juhs efat man simpatiski? Un tomehr, no sawas puses es zitu nefa newaru, ka weenigi atfahrtot, ko jau reis teizu. Waj jums peeteek ar to?“ . . .

Swefschneeze neatbildeja, bet nolaištās azis un smaltais fahrtums us abeem waigeem gaischi leezinaja, ka peeteek.

„Klusu zeechana ari atbilde,“ Dombrowskis klusi turpinaja. „Atleek wehl tītai jautajumi: kapehz es sche atrodos un ari, kapehz juhs sche atrodatees? — Pirmatnes zeloni, kuri noweduschi juhs lihds schai weetai, man nesinami, bet par to atkal sawejos es pahrredsu ka us delnas. Kā juhs paschi tuhlu redsefeet, manā dsihwe nespehle lomu ne kahda mihlestiba, ne kahdi romantiski, fareschgiti gadijumi, kritiski, breefmu pilni brihshi; turpreti pawisam otradi — mani nonahweja, omnligakā fahrtā, dsihwes weenalbsigums. Juhs brihnatees! Warbuht jums tas isleekas par kaut ko fewischku, ihpatnigu, wehl nefad nedfirdetu. Lai nu ka, bet ka jau faziju, pee manas grim-

ſchanas un panihſſchanas wainigs tikai dſihwes weenal-
dſigums, weenpuſiba un nefas zits . . . Dombrowſkis, kas
patlaban atrodas juhſu preekſchā, godatā dahma, ir notara
Ģbanſena ſkrihveris . . .” Pee wahrda „Dombrowſkis”
winaſch uſzehlās un ſneedſa ſweſchneezei ſawu kaſſno, iſdi-
luſcho roſu.

„Dſchiowanni!” wina weenfahrschi athildeja, ari uſzel-
damās un ſaſweizinadamās ar Dombrowſki.

„ſchis pats Dombrowſkis,” winaſch apſehdees turpi-
naja no jauna, „ſ l a w e n ā notara Ģbanſena papiru tahrs,
eeſahka ſawu ſpihdofcho karjeru ar peeſpadſmit rubleem
mehneſi. Smeekligi, waj ne tā? . . . Bet wehl ſmeek-
ligaka bija wina gauſa rahpſchanās uſ augſchu. Toreiſ
winaſch atradas paſchā dſihwes pawafari. Spehku waj zik;
eedomu ideali augſti un zehli. Spirgta dſihwes dwaſcha,
ta tik leekas iſpluhſtam iſ katra maſaſa roſas mahjeena.
Tew rahdas, ka eſt pat ſpehjigs ar kruhtim kaſmus gaſt,
ka peeteek, lai ar weenu weenigu elpas wilzeenu aiſpuhſtu,
aiſflauzitu weſelu armiju; weens ſolis — noſihmetu ſimts
juhdses jau uſ preekſchu.”

Dombrowſkis ſehri paſmaidija un turpinaja:

„Roſchainā jauniba! Dedſigais, wiſu aiſtraujoſchais
jaunekla gars! Kā tas iſgaifa, iſputeja, lihdsigi miglas
autam ſeedona naſſnina. Bija ſpehks un wehtrains ſpars,
bet — ſaluhſa. Gads pee gada weda mani pamaſam pee
atīnaas, ka eſmu eeſtidſis breeſmigā nejehdſigā dſihwes tuk-
ſchumā. Deenam es ſtrahdaju ſalihzis pee pultes kā jau-
tajuma ſihme; pelniju ſewim daſchus rubiſus, lai waretu
godam dſihwot un nemirt; un tas pats ſaltais weenal-
dſigums ari ahrpus ſantora. Waſarā, no darba ejot, azu preekſchā
jau rehgojās ſen ſenā aina: tumſchas, aukſtas, ſailas
tſchetras iſtabeles ſeenas . . . Kaut kaſ ledains ſchnaudſas
ap kruhtim; glumi lodizs, kā tſchuhſka. Preekſch kam wiſs
tas? . . . Preekſch kam ſchis darbs, ſchi muhſchigā ween-
muſiba un monotona dſihwes kaſrtiba? . . . Waj newar
iſtift beſ tā? Un tad manā atminā uſleefmo zitadas dſihwes
laiſmets, kur es, tā ſakot, flehdsu un nobeidſu rehſimus

ar jaunekla dšihwi. Gaiſchi es atminu to brihdi, kur es pirmo reisi newaldami ſlahpu pehz pahrmains, weenalga pehz ſahdas . . . Arween dšikati un dšikati es nogrimu lihgfmas iſdšihwes wiruli, tiku aiſrauts un mehtats pa daſchadu kaiſlibu bangam . . . Mani lihdsbeedri bija tas ſtudents, tiſko wairs paſihſtamā formā, un otrs — ſahdas maſaſas tirgotawas komijs, kuras juhs paſchi wafar redſejat. Un tagad — wini man tapuſchi gandrihſ mihli un dahrgi. Mehſ eſam weenadi apſtahtu wehrgi, ſmeekligas liſtena paijas, newaldami kaiſlibas behrni, un weena un ta pati nahſotne ari uſſmaida mums: beigt dšihwi, kā dſehrajeem, ſahdā netihrumu renſtelē . . . No ta laiſa, kur es eefahku „žauri eet“, man tas palizis gandrihſ par eedſintu kaiſlibu, jo weentuliba padara mani ſlimu, wahrgu, dšihwi ap-niſuſchu . . .“

Dombrowſkis ſtihwi, kā ſaſalis, luhſojās uſ Dſchiowanni. Garſiſtenes ažiſ ſapluhda aſaras, lehni riteja par waigeem un ſlapinaja netihro Granadas dehtu grihdu.

„Meraudeet!“ Dombrowſkis juhtigi eefauzās. „Šchi reebigā, nolahdetā grihda naw wehrta, ka wina teeſ apbehrta ar paſaulē ſkaiſtakeem dimanteem. Ja nemaldos, juhſu liſtenim wajag buht tuhſtoſch reiſ ruhgtakam par manejo; apraudeet to. Eſ neeſmu ta wehrts, lai manis deht tiktū iſleetas aſaras: pee ſawas grimſchanas es pats biju wainigs.“

Dſchiowanni zeeſchi ſatneeba luhpas un ar waru ap-ſlahpeja ſawu azumirkla glehwulibu. Wina juta, ka ta ſawās juhtās bija gahjuſi par tahlu, un tomehr wina neſpehja tam wairs atturetees; kaut kaſ ar neiſprotamu waru wilka un ſaiſtija winu arween zeeſchafi un zeeſchafi pee Dombrowſka; wina padewās winam, kā peeguris peldetajs — ſtraumei . . .

„Dombrowſki, juhs bijat atklahti pret ſweſchneezi, juhs —“

„Atklaujat, Dſchiowanni, preeſch manis juhs wairs neeſat ſweſchneeze.“

„Žabi,“ wina eefahka no jauna un weegls, gruh-t-ſirdigs ſmaids rotaja winas ſaraukto luhpu ſaktimis.

„Juhš bijat atklahti pret manis un to pašču ari es gribu darit; bet tā ka ņchowakar jau deesgan wehls un beš tam juhtoš stipri peegurufe, es jumš atklaščču ņawu dšihwes aprakstu zītā reišā, lai gan peewilziga juhš tur maš atra-disat.“ Wina peezehlās un panehma harfi.

„Bateizoš,“ Dombrowštis išdwehša, ari peezeeldamees un ņneegdams harfistenei ņawu kalfno roku. „Es juhš pawadischu . . .“

„Ne — naw wajadšigs. Man ņchepat netahči ištabele noihreta,“ Dščhiowanni atbildeja un winas balšs bij atkal peenehmufe pirmitejo auksto, nepeelaidigo toni, bija peenehmufe tahdu ašumu, kas nezeefch ne masako pretrumu un ņuram ari padewās Dombrowštis.

Wini atņweizinajās. Stingreem, noteikteem ņoleem Dščhiowanni dewās uš išejas pušt un drihš ween wina bija nošudufe raibajā lauschu druhsnā.

Brihdi Dombrowštis noluhšojās uš aišejoščho harfišteni, tad atšlihka uš trehšla pee galdeka, pee ņura tas patlaban ar winu bija ņehdejis, un lehni, gurdi aišwehra azis. Wina gara azu preekščā tehlojās deenwidneezes ņlateens: dšihšs kà ešera dšelme, ņilts un peeglandigs kà pawafara ņaulites ņmaidošchs stars, mihšlains un neišdi-binams kà ņenlaidu ņfinkša . . .

4.

Weegli, weegli, kà uš wehja ņpahrneem, ņraudigais laiks aišlidoja un nogrima muhščhibas juhrā. Seemas dšelščhainā wara tika ņaštaldita; winas weetā waldija atkal moščhais pawafars, wainagots ņamtam lihdsigu ņašumu, pilns leegi ņchalzoščču deenwidu wehšmu, pilns ņakofščhnas jaunibas un ņpirgtu ņpehku. Rā laimes mul-ņumā, kà nemanā daba ņašusa weenā weenigā, brihnischā ņašlanas pilnibā, weenā gawiku ņauzeenā, ņuršč tuhštostch-ņahrtigi atbalsojās pušem rotatos kalnos un lejās. Wišs, lišās, dšihwoja, ņusteja un elpoja: ir tščhaklee strautini, ņuri nemiitigā tščhalonā treez ņawus uhdenus pahr ašmeneem un olaju, ir ņaule, ņuras ņpilgti mirdsoščhee stari kà ņelta

wirpuliſchi ritinajās ſchmauganajās, ſeedu pilnajās galotnītēs, ir putnini, kuru dſeesmas kà warena, aiſraujoſcha ſimfonija wikoja dſidrajà maija gaiſà. Tikai leelpilſehta nepeedalas pee ſcheem krahſchneem ſeedona ſwehtkeem; ari te walda pawafars bet ſlinigs un bahls.

Reiſ weenà no ſchim pawafara deenam, krehſlai metotees, Dombrowſkis ſteidſigi ſoſoja atkal uſ Granadu. Pa wiſu ſcho ſeemas laiſu winſch bija ſtipri pahrwehrtees, tà ahrigi kà eekſchigi. No Wihtola un Swilpja winſch mehdoja iſwairitees, bet par to winſch atkal beekſchaki ſatikàs ar Dſchiowanni: winſch bij eemihkojis harſiteni kaiſli, aiſraujoſchi, ar wiſu ſawu dwehſeles ſpehtu, un ari wina, likàs, nebija weenalbſiga. Stundam ilgi wini bija noſehdejuſchi pee paſihſtamà galdeta, runadami un dſerdami tehju. Preekſch Dombrowſka tàs bija laimigatàs dſihwes ſtundas, pehz kura winſch, kantori ſtrahdadams, bija katra reiſi ſlahpis un ilgojees, kà lihdi nahwei noguris zekineeks ſlahpſt pehz atſpirdſinoſcha uhdens malſa. Un ne par walti winſch daudſreiſ iſteizàs, kà eſot atradiſ to aſt, ap kuru wajadſeſchot greettees wina nahkotnes dſihwei: ſchkiſtiitai, iſdailetai, tihrai kà tekoſcha awota uhdens.

Schowakar Granadà eeejot, Dombrowſkis eeraudſija ſawus beedrus Wihtolu un Swilpi; wini ſehdeja pee pilna galda, lihgzmi trokſchanodami un ſkandinadami glahſes. Wina widu ſehdeja wehl diwi ſubjehti, nodſehruſchees un noſtranduſchi uſ pehdejo poſtu; ari Wihtols bija noſkrandis un iſſkatijàs kà ihſts klaidonis. No Franzifkas dabuto jauno ſeemas mehteli winſch bija paſpehjis nodſert jau nedetu pehz wina dabuſchanas. Ar ihſtu rakſturibu, neſchaubami, nelokami, winſch ſoſoja preti ſawas paſjudinatàs, nolahdetàs dſihwes wakaram. Wina preekſchihei bija ſekojis Swilpis nodſerdams ari ſawu mehteli ar ſamta apſakli un pulſteni ar brelokeem; winſch wehl weenmehr atradàs beſ weetas un darba.

Geraudſijis beedrus, Dombrowſkis ahtri eejaugàs druhmà, lai tee wina nepamanitu; winſch dewàs uſ zeturto ſahli, kur winam eeejot mihi preti uſſmaidija diwas tumſchas, ſapnainas azis.

„Waj juhs tikai tagad no darba nāhtat?“ wina eerunajās.

„Ja. Bija masa darišchana wehl ahrpns kantora,“ Dombrowškis atbildeja, peesehsdamees. Winšch pašauza šelneri un liša winam atnest tehju. Tad wini ištahstija weens otram šawus šchis deenas peedsihwojumus; wini runaja ilgi un širsnīgi.

„Starp zitm —“ Dšchiowanni eesahka pehz brihšcha, „waru jums pašnot, ka es drihsumā atštahšchn šchejeeni. Juhs pašihstat harfistenu dšihwi: ta ir lidošchana no malas uš malu, beš dšimtenes, beš tehwa šehtas, reijem pat beš pajumta un maišes garošas. Mēhs nedrihštam noštahwet uš weenu weetu, ja negribam mirt wiškailakā nahwes weidā — bada nahwē. Ešmu jau deesgan ilgi šche dšihwojuse; ar katru deenu pelna teef wahjaka, bet harfistenu škaitis aug augdams.“ —

Harfistenei runu ušahkot, Dombrowškis tumšchi luhkojās uš winas šmalšajeem, glešnajeem pirkšteem, kuri meerigi guleja šalikti uš galda malas, un tad wina bija beiguse, winšch wehl ilgi kluseja, it kā ee-aijats no winas maigās, mihštās balšs škanam. Tad winšch šawu kahrt atwehra luhpas; wina bahlā feja bija pilna ruhgtuma.

„Šafat, Dšchiowanni, kadeht juhs man neatklahjat šawn pagahtnes dšihwi? Waj wehl atminat, ka toreis man to apšolijat, un es pazeetigi gaidiju. Deenas nahza, gahja un tomehr neatnēsa šen gaidito . . . Šafat, Dšchiowanni, šafat, kadeht? . . .“

Wina škali eesmehjās; bet tad winas šaju pahrklahta dšila nopeetniba, gruhtširdiba.

„At tā,“ wina gurdi išrunaja, „atzeros gan. Bet, kā jau šaziju, tur pateesi naw nēsa šaištoshā, wišs breesmigi pelekš un itdeenishšs. Tomehr, es redšu, juhs nomahz jautajums: zaur ko ešmu eekluwufi tagadejā neapškaušchamā šahwofli, zaur ko ešmu tikufi eerauta raibajā Granadas dšihwē? . . . Nu labi, es šahstishu! . . .“ Wina apklusā un brihdi šapnaini luhkojās zaur logu, domās wehl reis pahrdsihwodama šahpigo, dšihwes šalnam kosto jaunibu, garā aišlidodama dšimtenes šapnainās lejās, kūrās feed mirtes un oliwes, kūrās mirdš špošcha šaulite,

kuras kraustus tšchalodami škalu runigee Widus-juhras wilni . . . Ja, ja, ta bija Itālija — aismirstā, atstahā . . . Welganums ešagās harfistenes azis un is kruhtim išlaufās smaga, ilgu pilna nopuhta . . .

„Tā tad es eefahšchu,” Dschiwanni turpināja, „un mans dšihwes apraksts buhs wehl ihfats, nekā juhsejais . . .

. . . Es peedšimu Palermas pilsehtā, Sizilijā. Mani wezaki bija masturigi lautini — rokpelni. Tehws — fabrikas strahdneeks; mahte — bahla, šlimiga wekas masgataja. Behrniba man pagahja kā ruhgtis un kodigs eedomu šapnis. Bads, failums, posts un nabadsība eefahla jau tad mani, wehl uš behrna kahjam ešošho, pamasam noruhdit preekšč tumščās, atbaidosčās nahkotnes zihnam. Sweščas man bija zitu behrnu gawiles par šauliti, putneem, puku seedeem . . . Ko man lihdsēja pawafars? Wina šalnas lika man nodrebet un atgahdināja, ka manas meefas fedš tikai weeglas šrandas . . .

Jau no behrnu deenam mani ar šewišķu spēhtu peewilka haršes škanas. Šchais škanās es dabuju beeschi noklausitees . . . It ihpaschi dšiki mani aišgrahba harfistenes ar šawām bahlām, nowahrgufchām šahpu šejam. Sem winu rokam harje raudāja, šchmuksteja, tik šchehli un drnhmi, kā auka wehlā rudena nakti . . .

Es ilgojos pehz haršes un manas ilgās tika ari apmeerinatas. Tad, kad mani eefwehtija, tehws par gruhti krahteem grafcheem nopirka un dahwināja man leelu, škaistu harši; wina šchepat guļ. Tas bija mans weenigais pagahtnes gawiku šauzeens, kurfch išķaneja, kad pirksti pirmo reiš neweikli pahrlidoja pahr haršes stihgam . . .

Ropā ar harši es pawadiju laimigatos dšihwes brihschus. Wina es eelehju šawas dwehfeles šahpes, gruhtširdibu; wina es štundam nogremdejos, aismirdama dšihwes netaišnibu un warmahzibu . . .

Pagahja atkal gadi, šuhrstoschi kā asinaina wahte. Sawā diwdefinit trefchajā dšihwibas gadā es išbaudiju pašču šaunako. Tas bija taišni kahdā druhmā, apmahkufchā rudens deenā, kad no fabrikas tika pahrnešts tehws, gandrīš

kà bestweidiga massa: maschinas rats bija šadragajis un šaplošijis wīnu šchaufmigā šahrtā. Redšot tehwa šakropłoto lihki, mahte šlahbi eekungštejās un nogihba un ilgi šaguleja letargiskā meegā . . .

Nahkošcha gada pawafari, kad seedeja olīves un mirtes, welgana seme dobji klandseja uš mahtes weentahrščā šahrta wahfu.

Šlgi pehz tam es šlimoju, atrašdamās jau ar weenu šahju šapa malā. Biju tuwu wajprahtibai; mehnešcheem biju pahrnemta no pilnigas bešjuhtibas un šastinguma. Pa manu šlimibas laiku šchehlšferdigi zilwezes draugi mani kopa un ahršteja. Kad tīfu attal wešela, ar šawu weenigo beedri — harši, es dewos dšihwes štraumē, flejoju pašaulē. Manu mahšflu, manu eemihkoto harši, man wajadseja pahrwehrst par šemū weikalu, un ari tad wehl laudis to nešaprata, nogrešās no štrandainās u ba dšes, lai nebnhtu jaseedo daščas šapeiņas. Waj wini maš šaprata, to tas nosihmeja, pahrđot dwehšeles šahpjn affordns uš tīrgns laukumeem un eelam, šmirdošchās šehtās un šabakos! . . .

Dšchiowanni eefpeeda galwu rokās un ruhgti raudaja.

„Warbuht ka nahkotne man fluš šagatawo to pašchu, to inhs par šewi šazijat . . .“ wina peemetinaja.

„Dšchiowanni,“ Dombrowškis eefauzās, „nerunajeet tā! Šif daudš juhs ešat zeetufchi, zihnijufšchees, juhsu buhte ir palīufi zehla un šchšihsta, kà deewibas garš! . . .“

Wīnšch gribeja mestees winas preeščhā zekos, bet masa wingra roka wīnu no tam attureja. Brihdi wini nogremdeja weens otrā welganos škateenns, tad Dombrowškis weegli un šlaidi apšahwa wīnu, ahtri noleezās un mihlestibas pilns škuhpštija wīnu . . . Wina nepretojās Dombrowškim . . . Tas bija pirmais newainigais škuhpsts šchinis daščado šlaidonu telpās. Ka škarba dišfonanse, šura trauze maigi pluhštoščas dšeešmas harmoniju, nemitejās puhka trošnis. Dombrowški un Dšchiowanni neweens neewehroja: tahdi škati te bija pahrdaudš parašti un išdeenīščhi . . .

„Šif šawadi!“ Dombrowškis eerunajās. „Waj es to wafaru, nahšdams uš Granadu, buhtu warejis eedomas-

tees, ka ſchini zilwezes atfritumu laudſē atradiſchu mirdſoſchu dahrgatmeni, ja wehl wairaf nekà dahrgatmeni — neſamai-tatu, ſchſiſtu ſeeweetes ſirdi. „Dſchiowanni,“ — ſchim wahrdam preekſch manis ir tagad tahda pat noſihme, kà kugin kraſtmalas baſka, iſwairoteles no milſa okeana ſlints radſem un ſehſlem. Bet ja ſchi pateefiba pehſſchni iſwehrtos par malbigu eedomu ſapni? . . . Dſchiowanni, nekauj tam notift; nem mani lihbj! . . . Abi mehs eſam ſahpju behrni, eſam tiſuſchi moziti, ſchnaugti, ſaimoti un paſemoti no nelabwehligas dſihwes. Abi mehs ſatifikamees tiſumigi grimuſchu blandomu widu, ſpeesti no daſchadeem apſtaſkteem. Un tomehr, pateizoteles weenigi tam, mehs ſatifikamees, mehs ſpehjam weens otru mihlet.“

„Kahds ruhgtſ ſchehlums,“ Dombrowſkis turpinaja, „ſaſchnaudſ kruhtis, uſluhkojot wiſus ſchos nelaimigos, kuros tomehr peemahjo deewiba daudſ leelakà mehrà, nekà eſam paraduſchi domat. Wini tapat ir nelabwehliga liſtena upuri, kà mehs; wini ſlahpſt tapat pehz iſejas, pehz augſtakas, daitakas dſihwes, ilgojas tiſt reiſ atſwabinati no ſchi ſchaurà, brihwprahtiga zेतuma. Uri ſche buhs zilweli, par kureem war teift: ſelts neſaude ſawu wehrtibu dubtos! Warbuht ka daſcham labam no wineem truhtſt — „wairaf zilwezibas no zilwezes puſes.“ Mihki teifts wahrds, maſa uſupureſchanàs wiſu labad, pahrwehrſtu ſchos daudſinatos meſchomus par zilwekeem. Waj tas pats nenotifa ari ar mani?“ . . .

Dombrowſkis mihki un ilgi luhkojàs tai azis. Dſchiowanni ſmagi nopuhtàs.

„Wehl nekàs naw labots,“ wina fluſi iſdwehſa. „Apſtaſtki paleef kà bijuſchi. Ja ari mehs weens otram atſlahjam gadeem nomahktàs, ſarſtàs inhtas, tad tomehr pahrejais paleef weenmehrtas pats. Geſſchſigi — eſam laimes apſtaroti behrni, ahriigi — puſnokanti, azumirſlas moraliſſas pagrimschanàs kandidati.“

Wina ſpehji pee wiſàm meſam nodrebeja uu krampigi ſaſpeeda roſas.

„Kadeht ihpaſchi tagad ſchi maſduhſchiba, druhmas, ſchauſmigàs dſihwes tehlojums,“ Dombrowſkis eeſauzàs

kaifli un ar pazeltu balſi.“ Minuti atpakaſt nahtotnes aina bija teeſcham tumſcha, atbaidoſcha, beſ zeribas. Bet tagad? . . . Mums ir weena griba, weena dwehſeles dſina: labot ſawu dſihwi. Diwi, agraſ katrs par ſewi efoſchi, atſewiſchi ſpehti ir tikufchi kopoti preeſch weena darba, weenas zihnas. Mums ir mehrkis, preeſch ka ſeedot ſawus ſpehtus, ſawu nahtotnes dſihwi. Un ja tiſ reiſi teekam ahrâ iſ ſchis nolahdetas peſles, mums netruhts ſpehtu dſihwot, waj ari godigi mirt.

Winſch peeſlehhjâs zeeſchi pee winas ſiltâ, dreboſchâ ſtahwa. Pamaſam winn pahrnehma maiga ſewiſchſibas dwehſma, tiſ ſalda un tihſmiga, lâ wijoles ſmarſcha.

„Nahz, — jo drihſati jo labaki! tizu un ſinnu, ka mums tomehr uſauſt laimes rihts.“ Winſch peezehlâs panehma harſi un abi ar Dſchiowanni atſtahja Granadu — uſ muhſchu. . .

Wini gahja garam galbelim, pee kura atradâs hijuſchee Dombrowſka beedri. Peebſehris lihds nefamanai, ſtati krahza Wihtols — studiosus juris; winam pretim, par toni augſtaſ, krahza Swilpiſ. Uſ galda iſdſertu pudetu rinda, apgahſtas glahſes ar alus atleekam, deſu gali un ſagumſtitas, iſſwaiditas maiſes gabali. . .

Dombrowſkis paahtrinaja ſokus. Pee buſetes winſch iſlihdsinajâs ar ſelneri par ſchi wakara tehriinu. Laižinu wehlaſ abi atradâs uſ eelaſ.

Etindſinoſchs, mitrs rihta gaiſs eefitâs winu ſejâs; pret debefim lehni pazehlâs weeglas miglas auts, lihdsigs daitas lihgawinas ſchſidrautam. Auſtrumos pamaſam ſwihda ſahrta rihta blahſma, gaiſinadamu tumſchâs nakts druhmumu: tur graſijâs uſauſt darba un dſihwibas pilna deena. . . Swehtumâ ſtrahdaſim. . . uſſahſſim jaunu dſihwi. . .

Dombrowſtis un Dſchiowanni ſteidsigi dewâs uſ oſtmales puſt. Winu uotehli, miglas apnemti, noſuda tumſchujâ tahſe. . .

* * *

Par Dombrowſki un Dſchiowanni wairs neka nedſirdeja. Waj wint ſaſneedſa, ko zereja? . . .

Dſchņs gadus wehlaſ nobeidſās wahjprahtigo eestahdē, dſehrma trakumā, Wihtols. Drihſi pehž wina nahwes tika flehgta Granada.

Bijuſcham Vergunowa pahrtikas tirgotawas komijam Swilpim neſmaidija labaks liſtenis; winam nſauſa zitadakas dſihwes laiſmets. Par daſchām bihſtamām krahpſchanam winn noteefaja ar aiſſuhtišchanu uſ Sibiriju.

Bija tumſcha, leetaina deena, kad Swilpis uſſahka taħlo, garo žeku, uſ jauno dſihwes weetu — Sibiriju. Wina roſas bija dſelſchos flehgtaſ; uſ muguru katorgas kauna ſihme. Winſch iſſſatijaſ baħls, iſdehdejis un atbaidoſchſ.

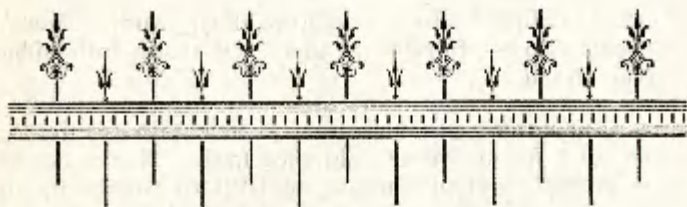
Starbu baſi ofizeeris paſludinaja ſoda liſumus gadijumā, ja kaħds mehginatu behgt. Garā, druħmā noſeedſneeku rinda ſawitnoja un dewās uſ dſelſžeta peeſtaħtni. Rā moku tehli wini, ſawos rupjos gehrbos, leħni kuſteja pa netihro dublaino žeku. . . Wehl reiſ doħji uoſchwadſeja ſmagi kaltās noſeedſneeku dſelſu kehdes. . .

Baur pascha wainu...

Teĥlojumš.

„... Ja, un wehl ko, Edgar! Gedomajatees — es pariht aïsbraukſchu!“ — un daiļās meitſchas glihti weidotā mutite wiħpſnaja ween. Diwas ſpridsiġas, ſibſniġas aztinas ſtaroja uſtranktās preeka un laimes iħtās. Winas luhkojās tiħ ſrſnigi un newanīgi, tiħ ſilti un miħti, liħdſīgi pawaſara ſaulites ſiltajeem ſtareem.

Edgars, kaſ negribot ſajuta ſewi ſazito waħrdu ſwaru un noſiħmi, ſtaħweja ka ſaſtindſis. Pehſſchnais paſludinajums winu apmuſſinaja, iſwilinaja uſ wina ſejas baħlumu. Paġaħja labſ laiħiħſch, eekam winſch atdabuja walodu.

„Juhſ aïsbrankſat?! Rejofojat, Selma, un neſaħpinat mani welti!“ winſch iſdwefa, ruhgti ſmaididams un wiħzi-nadams oliwes koķa nuħju.

„Edgar, bet kaſ juħſ par ſawadueeku! Juhſ netizat, ka eſ aïsbrankſch un ſ Peterbūrgu, lai tur nobeigtu drama-tiſkos kuſſuſ?! Eſ jau ĵums to ſen ſaziju, ka aïsbraukſchu, un ka ſſtatuwe ir mana miħlule, manas naħkotnes plaſchais darba lauķſ, kam eſ ſeedoſchu wiſu, wiſu! . . .“ Aztinas luhkojās energiġti un noteikti. Ģaiſchi winās biķa laſamſ: muħſcham eſ kaſpoſchu dailei, — wiſam labam, ſpoſcham, diſchenam!

Edgars ſatreektſ, pilns traukſmju ĵuħtu, ſmagi elpoķa un ĩnaibija ſawas zeeſchi ſarauktās dreboſchās luhpaſ. Liſās, ka kaķ winu kaut kaſ ſchauģtu, ka winu paſchulaiſ ſaiſta dſelſſ pinekķeem un winſch welti puħlaſ toſ noķratit.

Sahpigi raustijās bahlee pahrwehrstee gihmja panti. Sawā eefſcheenē Edgars iſkaroja aſu zihnu, apſlahpeja tratojoſchu leefmu okeanu. . .

„Selma, eſ dſiki noſeegtoſ, ja noſahktatu toſ ſokuſ, kuruſ juhſ ſperſat ſawas nahkotneſ labā. Manas domas weenadi wiſhees juhſu tuwumā, kā ſeltſtaru pawedeeni, un mihtli juhſ pawadis wiſur. . . Juhſ bijāt newainigs engeta ſmaids, kaſ apgaifmoja un ſaſildija manu pelekſ, ſalto dſihwi. Juhſ neſinat, Selma ziſ ſems un ziſ neezigs eſ eſmu juhſu preeſſchā! To eſ tagad ſklaidri ſajuhtu, un ſchī tumſchā nojaufma, ſchī ſajuhta mani neiſſakami ſahpina, ſagrauſch un ſaehd mani, kā greeſigas ſahpes krukts dſikumos. — Nekas eſ ne-eſmu, tihri nekas! Gtehwulis, leekehdis, noſchehlojams zilweziſch, kaſ dſihwi noſtaiga tīf pa zeta malinu. . . Bet juhſ? . . . Juhſ ſtahſatees droſonu pulkā un kluſfat warbuht eewehrojama, ja pat diſchena ſwaigsne ſabeedribā. Juhſ nebiſſatees no neka — eſ bijoſ un atkaſpoſ no wiſa. Juhſ eſat wahrda pilnā ſinā zeetas energijas un neiſſiſtſtoſchas zenſchanāſ ſimbolſ, juhſ eſat reta parahdiba muhſu ſabeedriſkā dſihwē, dahrga mirdſoſcha pehrle iſkurtejuſcho pilſonu wirknē. Labaki ari ir, ka juhſ atſahjat ſcho tumſcho, tuſſcho nomali un dodatees projam, tahtli projam zitas ſadſihweſ wilnoſ un ar paſchas ſpeheem un puhlineem zenſchatees eekalt ſawu wahrdu klinſchu granitā. . .“

Edgars ſarahwās un apkluſa. Dobji un druhmi, kā nahweſ ſpreedums, bija noſkanejuſchi wina pehdeſee wahrdi kluſajā apkaimē, kurā taſ ſokoja roku rokā ar Selmu. Sem winu kaſjam tſchirkſteja baltais, wiſoſchais ſneegſ, pahr kuru mehneſz wiſa un auda ſawuſ ſidrabotoſ ſtaru auduſ. Pahri zeſam teežāſ melnaſ koku ehnaſ. Selma bija dſiki noleekuſe glihto galwinu un lnhkojāſ ſapnaini uſ mirdſoſcho ſneegu, kaſ ſpilgti ſtaroja newainibaſ kraſſā. Sehru domu plihwurs apehuoja wināſ augſto, plato peeri. Winai bij ſchehl nabaga Edgara. Winſch bij tīf mihtſch, tīf ſirſnigs, tīf ſagrauſts un nomahkts no ſawas tuſſchāſ, beſzeribu dſihweſ. Allaſch un allaſch wina bij bijuſe wina dſihwē par ſtipru balſtu; to wina tagad ſajuta. Be

tahlaf wina ta wairs newareja buht: ziti zenteeni, ziti mehrki un ziti ideali mahja winai preti is mihklainàs nahktotnes flehpja. Rà burwigs eedomu un fapnu tehls miglainà tahlumà faistofchi weidojàs fstatuwe. . .

„Edgar, kadeht juhs noraugatees us fawu dsihwi, kà us postaschu? Efat wihrischfigi un nemat few par preeksch-sihmi Karmen-Silwas prahtulu: Ir tikai weena laime — peenahkums; ir tikai weens apmeerinajums — darbs; ir tikai weens preeks — tikums. Tà strahdajot juhs redsefat un fahfkat pamasam atsiht augsto dsihwes wehrtibu, buhfat laimigi un baudifat apmeerinati fawu puhlinu selta augtus. Newajaga issamist un saudet ustizibu us fewi paschu. Bilwefs tatschu zere, kamehr mirst. . .“ Un wina luhfojàs tik fildi, tik fildi Edgaram azis. Schai fildajà fplateenà bij eeleeta wifas seewischkibas pasauale. Daihi mirdseja preti newainiba, tik balta, tik neaptraipita un saudseta, kà nule atraisjees lilijas seeds pret afàs, nahwigàs falnas fodeeneem. Tikums un isglihtiba stahweja jaukà jassanà un isdaileja winas eekfchejo dsihwi; winai peemita kaut kas maigs un peewilzigs. Winas preekschà fadrupa un isgaisa rupjà, semà kaisliba. Tikai llusa mihlestiba, kà lehmas wehsmas glahstis, drihksteja mahjot winas tuwumà. . . Edgara azis wina bija wehl augstata: winsch winu zeenija un deewinaja, kà fwehtumu, usffatija Selmu kà fawas garigàs gaismas fauli, kura pazehlàs tahlu pahri par pilfonibas pahraf tumfcho un weikalifko garu. Edgaram Selma bija laistofchs Damasfas asmenis, kas weenumehr nahwigi zirta schauero aisspreedumu waru, fkalbija Egiptes tumfu. Un tagad? . . . Tagad wina aisbrauks. . . Ruhgti un fahpigi fmaidi fahjàs pahf Edgara feju. . .

„Bilwefs zere? . . .“ winsch isdwefa greefigi. „Welti es puhlos pazeltees pahri schai reebigajai dsihwei, pahri schai schablonifkai dsihwes fahrtibai, neezibai, nejehdilbai, pahri scheem eenihsteem dsihwes mikrobeam un infusorijam. Apstaklu waras smagà dseljs roka peeepesch un faista mani pee pelekeem, nejauku fuhnu fahsteem nomales atmeneem. Es apstauschu, brihwo wihrischfigo ehrgli, kas warenàm atleta fruhstim augsti, augsti gaisà schkel tumfchi-filà, wisofchà

etera wilaus! Lidot tã brihwi pa pluhstoscheem gaifmas pluhdeem, fkalbit ar fawam fruhitim fneegbaltas mahkonas, pahri augsto kalnu pangureem, klinfchu aifam, pahri draufmigeem besdibeneem un frahzem, pahri milsu okeaneem, — to es dsiki apfkaufchu, un wehl dsikafi eenihstu fawas dsihwes fmagigos twaifus, eenihstu pelefos, apfuhnotos afmenus . . .”

Wini tuwojãs Drawneeku eelai un apstahjãs pee masas weenstahwu ehkas. Bija jau labi wehls. Retumis tikai wehl kuhnojãs pa eelam kahda nosebojufcha gahjeja tumfchais notehls. Schur tur isflaidus, lihdsigi wilka azij, spihd laternu gaifma. Wakars ir burwigs, dihwaini flufs. Pee debesim mirds fposchu fwaigfchnu miriadãs. Winu maigais, bahlais fpulgums lihst lejup wahjãs staru straumẽs un eejuhfmina redsi. Jhpafchi fkaista ir dailenite Wenera. Winas patihfkamee stari tã tik pluhst, tã tik wilno besgalibas telpãs. Newitus wina atgahdina dahrgafmeni kahdas karaleenes diademã, kas laistas un nurb brihnifchã gaifmã. Semfcho staru eefpaيدا dwehfelẽ usauft senfenãs ilgãs: Ak, kaut jel buhtu eefpehjams faskalbit femes fmagumu un pazeltees augfchup weegli, brihwi! . . .

„Ja, es eenihstu fawu dsihwi,” Edgars domigi un fehri turpinaja uf brihdi pahrraukto farumu. „Un es winu eenihdeschu wehl wairaf pehz juhju aifbraufchanas . . . Ko tad dsihwe man wairs war dot? Zaimi? Apmeerinajumu? Ne, ne muhscham ne! Zif dauds fuhristofchu, nedseedejumu bruhfchu afino te,” winsch rahdija uf fawam fruhitim, „zif dauds nahwigu ehrtfchu fobgaligi nenorangas tur, — if tahkãs, fahpigãs pagahjibas! Es nepafinu dwehfeslees meeru; fweſcha, mihflaina un neisprotama ir bijufe man mana dsihwe. Muhscham es ne-efmu bijis prahtneeks, kas dsikdomigi mekle un tauja pehz dsihwibas zehloneem, pehz: hir, kapehz, preefch kam? Es nefa nedomaju, nemekleju, netirfaju; bet eefchã, te,” winsch rahdija uf fruhitim, „te pastahwigi kaut kas graufa un urbjas ka tahrps. Un es to nepahrzeetu . . . Es trakoju, es mehginaju noflizinat dsihwi neprahtigãs kaiflibas bandãs, noflighu weenmufigã besdarbibã, bridu un pamafam, pa kahpenei,

isbridu zauri wiſeem netiklibas ſtaignajeem. Es paſaudeju weſelibu, laiſu, naudu, tatſchu ſahreto meeru es ne-eeguwu. Miſ manis mehmi guſ ſalaufſta, ſadragata pagahne, kà apburta, nolahdeta teifu pils, un ar ſchauſchalàm un bailem es ſſatu ſawu nahſotni. Netas tur naw labojans; wiſſ tntſchs, breeſmigi tuſſchs . . .

Winſch brihdi klufſeja. Tad winſch turpinaja no jauna un ar katra wahrdu wina balſſ palika klufaka, ſlahbaka, it kà winſch buhtu noguris lihdi nahwei.

„Selma, uſklaufat,“ winſch turpinaja, zeeti un kram-pigi ſatwerdams Selmas maſo rozimu. „Tagad juhs aiſbrauſſat . . . juhs nahſſat tauſchu druhsma . . . ap jnms bangos raiba leelpilſehtas dſihwe . . . leela, ſewim lihdi aiſranjoſcha dſihwe . . . warbuht . . . Deews ſin . . .“ winſch atmata ar roku un apklufa . . .

Rahtuſcha pulſtenis ſſati noſita diwpadſmit . . . puſnaſts! Edgars atwadijās no Selmas un klufseem, leh-neem ſokeem turpinaja ſawu gaitu. Winſch bija wehl wairat ſaturnejis. Domas par Selmas aiſbrauſſchamu neſkaidri wijās un jauzās winam pa galwu, pluhda tà ſakot weenā laidā. Ar Selmas aiſbrauſſchamu winſch paſaudeja wiſu, paſaudeja ſelta pokalu, iſ kura pluhda glahſti, ſilta draudſiba un lihdiſjuhtiba . . .

„Augſtais Deews!“ winſch klufi bilda ſewi, „wadi un ſargi Tu winas teſas! Lai wina gawilē, lai wina ſmai-didama gremde ſahro ſſateenu ſahrti uſauſtoſchās gaiſmas wilnos . . . Es palikſchu weentulis, weentulis un beſſſpehzigs . . . Wina aiſbrauſs . . . prom, tahti projam . . . Warbuht mehſ ſchſiramees . . . uſ muhſchu; warbuht, ka muhſu zeti wairſ neſaeefeſ . . . Un kà es winu mihlu! Ja, es winu mihlu, mihlu tà, kà ſlinneeks mihl pawaſara gaiſn, kà puſe — ſaules gaiſmu, kà iſtiwihzis zekineeks — uhdens malku; es winu mihlu, kà dſelichos un zeetnma eeflehgts noſeedſneeks mihl nolaupito brihwibu . . . Bet tas nedrihſteja notift, Selma! Ta buhtu bijuſe ahrprahſiba; tas buhtu bijis wiſleelakaſis noſeegums pret tewi, pret dabu, pret zilwezibu. Tas buhtu bijis tas patſ, kà kad es nonahwetn jaunū, ſſaiſtu, ſeedoſchu dſihwibu. Ne, ne-

lūhkojās ilgi, ilgi . . . Tahtu debefsmalā reetumos no-
reeteja wina weenigā, ihstā dšihwes ūwaigsnite, dširkstele,
kas bij u' azumirkli nšleefmojuſe muhſchigas nafts tumſibā . . .

Kant kas eemirdsejās Edgara azis. Winſch iſſteepa
rokaš, ſpehra daſchus ſokus uš to puſt, kur patlaban lūh-
pedams aiſgahja wilzeens, dobji eewaidejās un ſakima,
pahri barjerai, uš wilzeena ſleedem . . .

„Iſpoſtita dšihwe! . . . Nolaħdeta dšihwe! . . .“
winſch kluſt murminaja. Un pa balti wiſoſcho ſueegu pluhda
newalɔamas aſaru laħſes . . .

Est A-17842

Максà 25 кап.